

Fabeloj
el Cent Paraboloj
百喻經

世界語百喻經故事
漢語百喻經

合訂本

Eldonita kaj Donacita de
ĈBRE

<http://www.ebudhano.cn>
bre@ebuedhano.cn

Fabloj el Cent Paraboloj

Esperantigita de Miaohui

Eldonita kaj Donacita de

ĈBRE

(Ĉina Budhana Retejo Esperantista)

<http://www.ebudhano.cn>

bre@ebudhano.cn

Ehnavo

1. Manĝado de Salo.....	1
2. Lakto por Festeno.....	1
3. Vundiĝo pro Piroj.....	2
4. Malĉastulino kaj Ŝia Edzo.....	2
5. Trinki akvon el la Rivero.....	3
6. Malsaĝulo kaj Lia Mortinta Filo.....	4
7. Fratiĝo nur por Mono.....	4
8. Ŝtelisto kaj la Priŝtelaĵo.....	5
9. Laŭdo al la Patro.....	6
10. Konstruigi Trietaĝan Doman.....	6
11. Antaŭvido de Bramano.....	7
12. Malvarmigi Bolantan Akvon.....	8
13. Koleremulo.....	8
14. Komercistoj kaj Ilia Vojgvidanto.....	9
15. Medicinaĵo Rapide Kreskiga.....	10
16. Plidolĉigi Sukerkanon.....	10
17. Kvarcent Moneroj por la Kvindek.....	11
18. Proksimiĝo al la Akrigilo.....	11
19. Serĉi la Perditan Bovlon.....	12
20. La Reĝo kaj la Mispunito.....	13
21. Deziro al Pliaj Filoj.....	14
22. Elvendi Kalambakon.....	14
23. Ŝtelisto kaj la Ŝtelitaj Silkaĵoj.....	15

24. Semi Rostitan Sezamon.....	15
25. Akvo kaj Fajro.....	16
26. Gajni Favoron de la Reĝo.....	16
27. Metodo por Kuraci Vundon.....	17
28. Pliĉarmigi la Edzinon.....	17
29. Klopodo por Plej Valora Vestajo.....	18
30. Edziĝo de la Ŝafisto.....	18
31. "Kapabla Azeno".....	19
32. Ŝtelita Oringoto.....	20
33. Haki Arbon por Preni Fruktojn.....	21
34. Mallongigi la Vojon.....	21
35. La Hazarde Trovitaj Trezoroj.....	22
36. Restigi la Feon.....	23
37. Mortigi la Restajn Bovojn.....	23
38. Trinki Akvon el la Ligna Tubo.....	24
39. Ŝmiri la Domon.....	24
40. Sufero de la Kalveco.....	25
41. Kverelo inter Du Demonoj.....	26
42. Protekti Kamelan Felon.....	26
43. Granda Ofero por Bagatelaĵo.....	27
44. Satiĝo pro la Duona Kuko.....	27
45. Gardo de la Pordo.....	28
46. Ŝtelita Gruntbovo.....	28
47. Imiti Birdan Grakadon.....	29
48. Besto kaj Arbo	30
49. Disputado pri la Trovitaj Haroj.....	30
50. Kuraci la Ĝibon.....	31

51. Komuna Servistino.....	31
52. Amuzisto kaj la Reĝo.....	32
53. Reciproka Venĝo.....	32
54. Kapo kaj Vosto.....	32
55. Lojala Subulo.....	33
56. Postulado al "Nenio".....	33
57. Flato al la Prestiĝulo.....	34
58. Dividi la Heredaĵon.....	35
59. Rigardi la Botelfaradon.....	35
60. Ombro de Oro.....	36
61. La Kreaĵo de Brama Disĉiplo.....	37
62. Teruriĝo pro la Kostumo de Démono.....	37
63. Teruriĝo pro la Demona Kostumo.....	38
64. Luktado kun la Imagita Démono.....	39
65. Kvincent Kneloj.....	39
66. Reciti Stirmetodon.....	42
67. La Lasta kuko.....	43
68. Sin Venĝi.....	44
69. Rapida Manĝado.....	44
70. Gustumi Mangojn.....	45
71. Blindiĝo pro la Edzinoj.....	45
72. Buŝo da Milio	46
73. Mensogo pri la Ĉevalo.....	46
74. Evito de Puno.....	47
75. Perdo de Ambaŭ Urno kaj Kamelo	48
76. Aspiro al la Reĝidino.....	48
77. Melki Virazenon.....	49

78. Hastema Filo.....	50
79. Porti Benkoj por la Reĝo.....	50
80. Klistero.....	51
81. Venĝo Kontraŭ la Urso.....	52
82. Semi Tritikon.....	52
83. Venĝo de Simio.....	53
84. Bati Hondojn pro la Luna Elipso.....	53
85. "Doloro nur pro la okuloj".....	53
86. Protekti Orelingojn.....	54
87. Dividi la Ŝtelaĵon.....	54
88. Pro la Falinta Sojfabo.....	55
89. Ora Galputoro.....	55
90. Malriĉulo kaj la Trovita Mono.....	56
91. Revo de malriĉulo.....	56
92. Knabo kaj Knelo.....	57
93. Maljunulino kaj Urso.....	57
94. Kanalo "Mani".....	58
95. Rakonto pri Gekolomboj.....	58
96. Falsa Blindulo.....	59
97. Perdo de Vestaĵo kaj Ormonero.....	60
98. Mortigi Testudon.....	60

1. Manĝado de Salo

Iam antaŭe, iu malsaĝulo gastis ĉe sia amiko. La amiko regalis lin per manĝaĵo. Li sentis la manĝaĵon sengusta, do la amiko aldonis iom da salo. La malsaĝulo gustumis la manĝaĵon kaj sentis, ke tio estas multe pli bongusta, li do pensis: "La manĝaĵo frandiĝas nur pro salo. Kun nur iom da salo tio fariĝas tiel bongusta, do kun pli da salo tio certe estos multe pli bongusta." Li estis tiel malsaĝa, ke li ekmanĝis nur salon. Tio difektis lian gustorganon kaj suferigis lin treege.

2. Lakto por Festeno

Iam malsaĝulo volis regali gastojn kaj ekpreparis bovinan lakton por la festeno. Li pensis: "Se mi melkos la bovinon ĉiutage, pli kaj pli multiĝos la lakto, kaj mankos al mi la tenujoj por tio. Krome, la lakto ja facile ranciĝos. Estus pli bone lasi la bovinon teni lakton en sia ventro ĝis mia melkado ĉe la festeno." Do li apartigis la bovidon for de la bovino. Monaton poste, li elkondukis la bovinon nur post alveno de la gastoj. Sed tamen, kiel ajn li melkis ĝin, la bovino donis neniom da lakto. La gastoj aŭ mokridis aŭ koleris je li.

3. Vundiĝo pro Piroj

Iam estis kalva malsaĝulo. Iu batis lin sur la kapon per piroj foje kaj refoje, kaj tiamaniere vundadis lin, tamen li toleris tion silente anstataŭ forkuri. Vidinte tion, oni admonis lin: "Kial vi ne forkuru? Jen via kapo vundiĝis pro la bato." Sed la malsaĝulo respondis: "La batanto estas forta kaj sovaĝa, sed tre malsaĝa. Li prenas mian senharan kapon kiel ŝtonon, kaj frapas ĝin per piroj. Tial li vundis al mi la kapon." Oni diris: "Vere malsaĝa vi estas, kaj vi eĉ opinias lin tia? Se vi havus sufiĉan prudenton, vi forkurus; sed nun vi ja lasas lin daŭre vundadi al vi la kapon!"

4. Malĉastulino kaj Ŝia Edzo

Iam estis malsaĝulo, kiu amegis sian edzinon. Lia edzino estis tre ĉarma, sed malĉasta. Dum kontakto kun aliaj viroj, ŝi sindonadis al arda pasio. Si volis forlasi la propran edzon kaj sin ĵeti en la sinon de alia viro. Si do ŝtele diris al maljunulino: "Post mia forlaso vi trovu virinan kadavron, metu ĝin en mian domon, kaj diru al mia edzo, ke mi jam mortis." Dum foresto de la malsaĝulo, la maljunulino metis virinan kadavron en lian domon, kaj poste diris al li: "Via edzino jam mortis." La malsaĝa edzo pririgardis la kadavron, kaj vere kredis tion de sia edzino. Li do

ploregis korŝire. Per multaj lignoj kaj oleo li cindrigis la kadavron, metis la cindron en saketon kaj tenis ĝin en sia sino tagnokte. Nelonge poste, la edzino tediĝis pri la kromedzo, kaj revenis al sia antaŭa hejmo. Si diris al la edzo: "Mi estas via edzino." Sed la edzo respondis: "Mia kara edzino jam forpasis. Kiu estas vi, ke vi eĉ aŭdacas pretendi vin kiel mian karulinon?" Kiel ajn la virino klarigis, la malsaĝulo neniel kredis, ke ŝi vere estas lia edzino.

5. Trinki Akvon el la Rivero

Iam estis viro, al kiu mankas saĝo. Foje, li suferis pro soifo kaj volegis trinki akvon. Kiam li vidis vaporon el la kamparo, li opiniis, ke tio estas akvo. Do li kuregis longan vojon eĉ ĝis Hindia Rivero. Atinginte la riverbordon, li nur gapis al la akvo stulte anstataŭ ektrinki. Iu demandis: "Vi serĉis akvon por trinki. Nun vi ja estas ĉe la rivero; pro kio vi ne trinkas?" La malsaĝulo respondis: "Mi trinkus, se mi povus fintrinki ĉion el la rivero; tamen estas tro multe da akvo por fintrinki, mi do ne trinku." Aŭdinte tion, oni ĉiuj ekridis.

6. Malsaĝulo kaj Lia Mortinta Filo

Iam antaŭe, malsaĝulo havis sep filojn, sed unu el ili mortis de malsano. Kiam la malsaĝulo vidis tion, li intencis transloĝiĝi por restigi la mortinton en la domo. Informiĝinte pri tio, la najbaroj diris al li: "La vivantoj kaj mortintoj apartenas al malsamaj mondoj. Vi devas vesti lin bela kaj enterigi lin en malproksimo. Pro kio vi mem pretas transloĝiĝi kaj lasi lin en la domo?" La malsaĝulo aŭdis tion kaj pensis: "Se mi ne devas restigi la mortinton en la hejmo, mi devas porti lian korpon eksteren por ĝin enterigi. Mi do mortigu alian filon por ligi lin al la alia pinto de mia vekto. Tio faciligos al mi la portadon." Li do mortigis alian filon, iliajn kadavrojn vekte portis eksteren kaj enterigis en arbaro malproksima. Oni ĉiuj mokis lin pro tio. Ili opiniis, ke ili neniam vidis tiel stultan homon en la mondo.

7. Fratiĝo nur por Mono

Iam estis viro bela, saĝa kaj riĉa. Ciuj en la regiono laŭdis lin. Vidinte tion, malsaĝulo titolis lin frato por peti de li monon laŭ bezono. Sed kiam la riĉulo povriĝis, kaj devis pagi siajn ŝuldojn al aliaj, la malsaĝulo do ne plu tiel nomis lin. La najbaroj riproĉis la malsaĝulon: "Vi ja estas stulta. Kial vi nomis lin frato kiam vi

bezonas monon, sed tuj deklaris lin ne via frato kiam li ŝuldas al aliaj?" La malsaĝulo respondis: "Mi nomis lin frato nur por peti lian monon. Fakte li ne estas mia frato. Do kiam li povriĝis, mi ne plu rigardu lin kiel mian fraton." Aŭdinte tion, oni ĉiuj mokridis lin.

8. Stelisto kaj la Priŝtelaĵo

Antaŭ longa tempo, iu ŝtelis vestaĵojn el la reĝa trezorejo kaj forkuris malproksimen. La reĝo sendis armeon por serĉi lin, kaj kaptis lin finfine. Kiam oni eskortis lin al la reĝo, la reĝo demandis lin: "De kie vi havigis al vi la vestaĵojn?" La ŝtelisto respondis: "Tio estas la heredaĵo de mia avo." La reĝo do ordonis lin surmeti la vestaĵojn. La vestaĵoj fakte ne apartenis al la ŝtelisto, do li tute ne sciis kiel sin vesti per tio konvene. Kion oni devas meti sur la manojn, li metis sur la piedojn; kion oni devas meti sur la talion, li metis sur la kapon. Vidinte tion, la reĝo alvenigis ĉiujn siajn subulojn, kaj detale informis ilin pri la okazaĵo. Li diris al la ŝtelisto: "Se la vestaĵoj estus hereditaj de via avo, vi ja devus scii kiel surmeti ilin konvene. Sed pro kio vi ne povas vin vesti senerare? Tiel oni scias klare, ke la vestaĵoj estas ŝtelaĵoj, sed ne viaj propraj posedaĵoj."

9. Laŭdo al la Patro

Iam, iu laŭdis sian patron al aliuloj, dirante: "Mia patro estas bonkora. Li nek atencas nek ŝtelas; li estas kaj honesta kaj justa; li ne nur estas malavara sed ankaŭ emas doni almozon." Aŭdinte tion, iu malsaĝulo diris: "La virto de mia patro estas des pli supera." La aliaj demandis: "Kia estas via patro? Bonvolu sciigi al ni." La malsaĝulo respondis: "Li eĉ neniam spertis seksan vivon ekde la juneco." La aliaj demandis: "Se li estus libera de volupto, kiel li povus naskigi vin?" Tio fariĝis onia ridindaĵo.

10. Konstruigi Trietaĝan Domon

Antaŭ longa tempo estis riĉulo malsaĝa kaj senscia. Kiam li gastis ĉe alia riĉulo, li vidis trietaĝan domon altan, vastan kaj brilan. Li ekŝatis ĝin kaj diris al si mem: "Mi ja estas ne malpli riĉa ol li. Kial mi ne konstruigu tian etaĝdomon?" Li do senprokraste alvenigis metiistojn kaj demandis ilin: "Ĉu vi povas konstrui tian etaĝdomon?" Ili respondis: "Jes, ni povas. Tiun etaĝdomon ja konstruis ni mem." La riĉulo ordonis: "Konstruu por mi tian etaĝdomon." La metiistoj konsentis kaj eklaboris. Ili mezuris la sidejon por la konstruaĵo kaj ekmasonis brikojn por la konstruado.

Vidinte tion, la riĉulo neniel komprenis, kion faras la metiistoj. Li demandis ilin: "Kian domon vi konstruas?" Ili respondis: "La trietaĝan." La riĉulo diris: "Mi ne volas la malsuprajn du etaĝojn. Konstruu por mi nur la plej supran." Ili respondis: "Tio ne eblas. Kiel oni povus konstrui la duan etaĝon sen la unua, kaj la trian etaĝon sen la dua?" La malsaĝulo ordonis obstine: "Mi ne volas la malsuprajn etaĝojn. Vi devas konstrui nur la supran por mi!" Aŭdinte la respondon, ĉiuj metiistoj mokis lin kun rido: "Kiu en la mondo kapablas konstrui la suprajn etaĝojn sen la malsupraj etaĝoj!"

11. Antaŭvido de Bramano

Iam estis bramano. Li pretendis, ke li estas erudicia pri astrologio kaj aliaj diversaj scioj. Li volis pavi al oni per sia kapablo, do li iris al alia lando, brakumis sian filon en la sino, kaj ekploregis dolore. Vidinte tion, oni demandis: "Pro kio vi ploras?" La bramano respondis: "Tiu ĉi knabeto mortos en sep tagoj. Min doloras la mallongeco de lia vivo, do mi ploras." Oni konsolis lin: "La homa vivo ja estas tre malfacile divenebla. Eble vi eraris en la kalkulado, kaj li ne mortos je la supozita tempo. Kial vi ploras antaŭe pro tio?" La bramano respondis: "Eĉ mallumiĝus la suno kaj la luno, kaj eĉ falus la steloj, tamen

neniam eraras mia antaŭvido." Sorĉate de la prestiĝo kaj profito, li mortigis sian propran filon je la sepa tago por pravigi la antaŭdiron. Informiĝinte pri la morto de knabo, oni admiris lin: "Vere ĉioscia homo! Li ja pravas en la antaŭvido." Ili ekkredis kaj estimis lin.

12. Malvarmigi Bolantan Akvon

Iam antaŭe, kiam malsaĝulo dekoktis nigran sukeron por solidigi ĝin, riĉulo venis en lian domon. Do la malsaĝulo pensis: "Mi devas regali lin per sukera akvo." Li tuj verŝis iom da akvo en la kaldronon kaj ekboligis ĝin. Tamen dum tio li senĉese ventumadis la akvon per ventumilo, por ke la bolanta akvo malvarmiĝu kiel eble plej rapide. Vidinte tion, oni diris al li: "Kiel la sukera akvo povas malvarmiĝi je via ventumado, se vi ne ĉesigas bruladon de la fajro?"

13. Koleremulo

Iam antaŭe, dum babilado kun aliuloj en la ĉambro, viro laŭdis, ke iu alia estas bonulo krom nur du kulpetoj: koleremo kaj senpripensemo. Jus tiam, la priparolato pasis preter la domo kaj

hazarde kaptis la vortojn. Li do enĉambrigis furioze, kaptis la parolinton kaj ekbatis lin. La ĉeestantoj demandis: "Pro kio vi batas lin?" La koleremulo respondis: "Kiam mi estis kolerema kaj senpripensema? Tamen li tiel diraĉis, do mi batas lin." Oni diris: "Jen vi ja montras viajn koleremon kaj senpripensemon. Kial vi ankoraŭ neas pri tio?" La koleremulo ekfurioziĝis kiam oni parolis pri liaj kulpetoj, kaj oni ĉiuj mokis lin pri lia sendetenemo.

14. Komercistoj kaj Ilia Vojgvidanto

Iam antaŭe, pluraj komercistoj volis vojaĝi al la maro, tamen neniu el ili konis la vojon. Ili do devis dungii voĝgvidanton por ilin konduki. Post serĉado, ili fine trovis unu kaj ekvojaĝis sub lia konduko. En sovaĝa regiono, ili renkontis templon de Dio. Tie oni devis mortigi homon kaj oferi lin al Dio por preterpasi la templon. Do la komercistoj interkonsiliĝis, kaj diris: "Ni ĉiuj estas amikoj aŭ parencoj, do neniu el ni devus esti mortigita. Nur la voĝgvidanto taŭgas por la oferaĵo." Ili do mortigis la gvidanton, oferis lin al Dio, kaj daŭrigis sian vojaĝon. Sed tamen ili perdis la vojon post nelonge. Neniu sciis, al kiu direkto ili devas iri. Pro tio ĉiuj el ili mortis de malsato en la sovaĝejo.

15. Medicinaĵo Rapide Kreskiga

Iam al reĝo naskiĝis filineto. La reĝo tuj alvenigis la palacan kuraciston kaj ordonis lin: "Donu al mi bonan medicinaĵon, por ke mia filino elkreskiĝu senprokraste preninte ĝin." La kuracisto respondis: "Mi donos al vi bonan medicinaĵon, kiu povas elkreskigi ŝin rapide, sed nun mi devas iri aliloken por pretigi ĝin. Vi ne devas vidi vian filinon ĝis mia reveno. Post kiam mi estos preta, mi petu ŝin preni la medicinaĵon kaj montru ŝin al vi." La kuracisto do vojaĝis malproksimen por la medicinaĵo. Dek du jaroj forpasis, kaj li revenis al la palaco kun la medicinaĵo. Tuj kiam la reĝidino prenis la medicinaĵon, li kondukis ŝin al la reĝo. Vidinte, ke lia filino estas multe pli alta ol antaŭe, la reĝo ekĝojis. Li pensis: "Vere bona kuracisto! Mia filino prenis lian medicinaĵon, kaj vere kreskis tiel multe." Do li ordonis, ke oni premiu la kuraciston per trezoroj. Tiam ĉiuj miris pri la malsaĝo de la reĝo. Li ja ne scipovis kalkuli la tempon, sed atribuis la filinan kreskiĝon nur al la medicinaĵo.

16. Plidolĉigi Sukerkanon

Iam antaŭe, du viroj kune plantis sukerkanon. Ili interkonsentis, ke ili premiu al tiu, kiu plantas

bone, kaj punu al tiu, kiu plantas malbone. Tiam iu el ili pensis: "La sukerkano estas tre dolĉa . Se mi elpremos la dolĉan sukron, kaj per tio akvumos la plantaĵon, multe pli dolĉiĝos mia sukerkano ol la lia." Li do elpremis la sukron de sukerkano, kaj per tio akvumis la plantaĵon. Sed la plantaĵo velkiĝis, kaj li perdis ĉion.

17. Kvarcent Moneroj por la Kvindek

Iam estis komercisto. Iu ŝuldis al li kvindek monerojn, kaj ne redonis la monon por longa tempo. Li do iris al la ŝuldanto por postuli la monon. Atinginte la riverbordon, li elspezis ducent monerojn por boate transpasi la riveron. Atinginte la celokon, li ne sukcesis trovi la ŝuldanton, kaj povis fari nenion alian ol reveni hejmen. Dum sia reveno li denove elspezis ducent monerojn pro la rivero. Krome, li suferis ankaŭ de lacego pro la longa vojaĝo. Por malmulte da ŝuldo li perdis tro multe. Oni ĉiuj mokis lin pri tio.

18. Proksimiĝo al la Akrigilo

Iam antaŭe, malriĉulo vivis en granda mizero. Li laboregis por la reĝo dum longa tempo,

kaj malgrasiĝis tagon post tago de la peza laboro. Vidinte tion, la reĝo ekkompatis lin, kaj donacis al li mortan kamelon. La malriĉulo akceptis la donacon, kaj senprokraste eksenfeligis ĝin. Lia tranĉilo malakriĝis dum la laboro, li do ekserĉis akrigilon. Finfine li trovis la akrigilon en la supra etaĝo, kaj tie akriĝis la tranĉilon. Poste, li revenis malsupren por la senfeligado. Tiel li supreniradis multfoje pro la tranĉilo, kaj tediĝis de tio iom post iom. Por eviti pluan supreniradon, li ŝnure tiris la kamelon sur la supran etaĝon por ĝin proksimigi al la malgranda akrigilo. Pro tio li estis mokita de aliaj.

19. Serĉadi la Perditan Bovlon

Iam antaŭe, dum iu veturis sur la maro, li senatente faligis sian arĝentan bovlon en akvon. Li pensis: "Mi faru signon sur la akvon kaj forlasu la bovlon tie. Poste mi revenu por ĝin trovi." Du monatoj poste, li venis en la regionon de Srilanka kaj aliaj regnoj. Kiam li vidis riveron, li tuj enakviĝis por serĉi la perditan bovlon. Oni demandis: "Kion vi faras?" Li respondis: "Mi perdis arĝentan bovlon, kaj volas trovi ĝin." Oni demandis: "Kie vi perdis ĝin?" Li respondis: "En la loko de kie mi ĵus ekveturis." Oni demandis: "Kiam vi perdis ĝin?" Li respondis: "Antaŭ du monatoj." Oni diris: "Antaŭ du

monatoj! Kiel vi povos retrovi ĝin ĉi tie!" Li respondis: "Kiam mi faligis la bovlon, mi faris signon sur la akvon. Ci tie la akvo estas sama kiel tiu, kiun mi signis, do mi serĉas ĝin ĉi tie." Oni diris: "Kvankam la akvo estas sama, tamen vi perdis la bovlon en alia loko. Sed nun vi ja serĉas ĝin ĉi tie. Kiel vi povos ĝin retrovi?" Do ili ĉiuj priridis lin.

20. La Reĝo kaj la Mispunito

Iam antaŭe, iu parolis pri la malmerito de la reĝo, kaj diris: "La reĝo estas despota kaj senkompetenta, li tute ne scipovas regi la landon racie kaj konvene." Informiĝinte pri tio, la reĝo ege furioziĝis. Anstataŭ detale pridemandi, kiu vere estas la parolinto, li nur kredis al insidemulo kaj kaptis virtulon kiel krimulon. Li detranĉigis cent taelojn da karno de la kaptito kiel puno. Poste, iu atestis, ke la virtulo fakte diris nenion pri la reĝo. La reĝo ekpentis, kaj pretigis mil taelojn da viando por replenigi la vundon de la mispunito. La mispunito suferis de granda doloro kaj li ĝemadis senĉese tagnokte. Aŭdinte tion, la reĝo demandis: "Kial vi ankoraŭ turmentiĝas? Mi detranĉis cent taelojn da karno de via korpo, sed rekompencis al vi dekoble. Ĉu vi ankoraŭ ne kontentas pri tio? Pro kio vi ankoraŭ ĝemadas?" Iu apudestanto respondis: "Se Via Moŝto

detranĉus mian kapon, mi ne povus eviti morton eĉ se vi redonus al mi mil kapojn. Kvankam vi rekompencis lin dekoble de la detranĉita karno, li ne povas deteni sin de la dolorego."

21. Deziro al Pliaj Filoj

Iam antaŭe estis virino. Si jam havis filon, tamen ankoraŭ deziris pliajn. Si do demandis al aliaj virinoj: "Kiu havas metodon por ke mi nasku pliajn filojn?" Maljunulino respondis: "Mi havas metodon, tamen vi devas fari oferon al Dio por tio." La virino demandis: "Kion mi oferu?" La maljunulino respondis: "Mortigu vian filon, kaj oferu lian sangon al Dio. Tio ebligas al vi naski pliajn filojn." La virino vere obeis ŝin kaj decidis mortigi sian filon. Saĝulino riproĉis ŝin kun rido: "Kiel malsaĝa kaj senscia vi estas! Estas ankoraŭ ne certe, ĉu vi povos naski la deziratajn filojn, tamen vi eĉ mortigos vian ununuran filon!"

22. Elvendi Kalambakon

Iam antaŭe, iu el nobela familio serĉis kalambakon en la maro. Li akiris nur ĉaron da kalambako dum pli ol unu jaro, kaj portis tion hejmen. Kiam li portis la kalambakon al la bazaro por vendi, neniu aĉetis pro la alta valoro. Do li

forvendis neniom dum multaj tagoj. Tediĝinte pri tio, li dronis en granda malĝojo. Tiam li vidis, ke lignokarbo estas bone vendebla, li do pensis: "Se mi bruligos kalambakon en lignokarbon, eble tio vendiĝos multe pli rapide." Do la kalambakon li karbigis kaj elvendis en la bazaro, sed li enspezis malpli ol tiom de duonĉaro da lignokarbo.

23. Ŝtelisto kaj la Ŝtelitaj Silkaĵoj

Iam ŝtelisto priŝtelis delikatajn silkaĵojn de riĉulo, kaj per tio pakis siajn malnovajn teksaĵon kaj aliajn objektojn. Saĝaj homoj mokis lin pri tio.

24. Semi Rostitan Sezamon

Iam antaŭe, malsaĝulo manĝis la sezamon neprilaboritan, kaj opiniis tion ne bongusta. Rostinte la sezamon, li gustumis kaj trovis tion multe pli bongusta. Li do pensis: "Ĉu la sezamo ne estus pli bongusta, se mi rostu ĝin antaŭ la semado?" Li do rostis kaj semis la sezamon en la kampon. Sed tamen, la rostita sezamo neniam elkreskis.

25. Akvo kaj Fajro

Iam antaŭe iu estis bezononta fajron kaj malvarman akvon por io. Li do lasis la fajron bruladi dum la nokto, kaj metis pelvon da akvo super fajro. Poste, kiam li volis fajron, la fajro jam estingiĝis, kaj kiam li volis malvarman akvon, la malvarma akvo jam varmiĝis. Li do perdis kaj la fajron kaj la malvarman akvon.

26. Gajni Favoron de la Reĝo

Iam antaŭe, iu volis gajni favoron de la reĝo, kaj demandis al aliaj: "Kiamaniere mi povas gajni favoron de la reĝo?" La aliaj respondis: "Se vi volas gajni favoron de la reĝo, vi devas imiti liajn konduton kaj aspekton."

Tiu viro do iris al la reĝo. Kiam li vidis, ke la reĝo palpebrumadas, li ankaŭ imite palpebrumadis. La reĝo demandis al li: "Pro kio vi palpebrumadas? Ĉu vi suferas de malvarmumo aŭ okuldoloro?"

La viro respondis: "Mi suferas nek de malvarmumo nek de okuldoloro. Nur por gajni vian favoron mi tion faris imite." Aŭdinte lian respondon, la reĝo ekkoleris kontraŭ li. Li ordonis siajn subulojn puni la viron kaj forpeli lin el la regno.

27. Metodo por Kuraci Vundon

Iam antaŭe, iu estis skurgita de la reĝo. Post tio, li ŝmiris sian vundon per ĉevala fekaĵo kun espero, ke la vundo cikatriĝu pli rapide. Tiam malsaĝulo vidis tion kaj ekĝojis, pensante: "Mi trovis bonan metodon por kuraci vundon." Li do hastis hejmen, kaj ordonis al sia filo: "Skurĝu min je la dorso. Mi havas bonan metodon por kuraci vundon kaj volas ĝin provi." Skurĝite, li ŝmiris sian vundon per ĉevala fekaĵo, kaj prenis tion kiel bonan kuracmetodon.

28. Pliĉarmigi la Edzinon

Iam antaŭe vivis malsaĝulo. Lia edzino estis ĉarma krom la malbela nazo. La malsaĝulo eliris, kaj hazarde vidis virinon ĉarman kun bela nazo. Li pensis: "Mi detranĉu ŝian nazon, kaj metu ĝin sur la vizaĝon de mia edzino. Ĉu mia edzino ne pli ĉarmiĝus je tio?" Li do detranĉis la nazon de la virino, kaj haste revenis hejmen kun la detranĉita nazo. Li senprokraste elvenigis sian edzinon: "Eliru rapide! Mi donu al vi belan nazon." Je la eliro de sia edzino, li tuj detranĉis ŝian nazon, kaj metis la alian sur ŝian vizaĝon. Sed bedaŭrinde, la nazo neniel povis algluiĝi al la vizaĝo. Do li vane sennazigis kaj dolorigis ankaŭ sian edzinon.

29. Klopodo por Plej Valora Vestajo

Iam antaŭe, iu malriĉulo vivis en mizero, kaj tenis sian vivon nur per laborado por la aliaj. Oni donis al li malnovan vestaĵon, per kiu li sin vestis. Kiam iu vidis tion, li diris al la malriĉulo: "Vi ja naskiĝis el nobela klaso kaj prestiĝa familio. Kiel vi povas surporti tiel malnovan vestaĵon? Mi instruu al vi, kiel vi havigu al vi plej valoran vestaĵon. Vi devas agi laŭ mia instruo. Mi ja ne trompas vin." La malriĉulo ekĝojis, kaj promesis lin obei. La viro do bruligis fajron antaŭ ili, kaj ordonis al la malriĉulo: "Demetu vian vestaĵon, kaj ĵetu ĝin en la fajron. Vi trovos el la cindro la plej valoran vestaĵon, donacitan de la reĝo." La malriĉulo vere tiel agis laŭ la propono. Poste li serĉadis la deziratan vestaĵon en la cindro, sed trovis nenion.

30. Edziĝo de la Safisto

Iam antaŭ longa tempo vivis ŝafisto. Li lertis en la paŝtado, kaj liaj ŝafoj plimultiĝis ĝis miloj. Tamen li estis tre avara, kaj neniam volis helpi al aliaj. Tiam iu insidemulo intencis trompi lin per artifiko. Li do iris kun sia parenco al la ŝafisto, kaj diris al li: "Nun mi volas parenĉiĝi kun vi kiel en unu familio. Mi scias, ke tiu ĉi viro havas ĉarman filinon. Mi svatu ŝin al vi kiel vian

edzinon." Aŭdinte tion, la ŝafisto tre ĝojis. Li do donacis al tiu multajn ŝafojn kaj alian havaĵon.

Post nelonge, la insidemulo revenis al la ŝafisto, kaj diris al li: "Hodiaŭ via edzino naskis filon al vi." La ŝafisto ankoraŭ ne vidis sian edzinon, tamen li ekĝojis de la informo. Li denove donacis multe al la insidemulo.

Poste, la insidemulo refoje revenis al la ŝafisto, kaj informis lin: "Via filo mortis post sia naskiĝo." Informiĝinte pri tio, la ŝafisto ekploregis dolore.

31. "Kapabla Azeno"

Iam iu bramano volis okazigi predikan ceremonion. Li ordonis al sia lernanto: "Mi bezonas bakitajn urnojn por la predika ceremonio. Iru al la bazaro kaj dungu metiiston por tio." La lernanto obeis lin, kaj iris al la hejmo de iu metiisto.

Tiam la metiisto portis per azeno bakitajn urnojn al la bazaro por vendi, tamen survoje la azeno rompis ĉion dum momento. Li povis fari nenion alian ol reveni hejmen deprimate, kaj ploris ĉagrene pro tio. Vidinte lin, la lernanto demandis: "Pro kio vi tiel ĉagreniĝis?" La metiisto respondis: "Por min vivteni, mi laboregis pene dum longa jaro, kaj elfaris multajn bakitaĵojn, tamen kiam mi portis ilin al la bazaro

por vendi, la damninda azeno rompis ĉion dum momento. Guste pro tio mi ĉagreniĝis."

Aŭdinte la respondon, la lernanto diris kun ĝojo: "Tiu azeno estas vere eksterordinara! Gi eĉ kapablas detrui ĉion momente, kion vi elfaris dum tiel longa tempo. Nun mi volas ĝin aĉeti." La metiisto ekĝojis, kaj tuj vendis la azenon al li.

Kiam la lernanto revenis kun la azeno, la bramano demandis: "Pro kio vi alvenigis azenon anstataŭ la metiiston?" La lernanto respondis: "Tiu ĉi azeno estas multe pli kapabla ol la metiisto por bakitaĵoj. Gi povas detrui ĉiujn urnojn, kiujn elfaris la metiisto dum longa tempo." Informiĝinte pri tio, la bramano riproĉis lin: "Vere senscia kaj malsaĝa vi estas! Tiu ĉi azeno povis hazarde detrui la bakitaĵojn, tamen ĝi ne scipovas elfari tion eĉ dum cent jaroj."

32. Stelita Oringoto

Iam antaŭe, du komercistoj faris sian propran negocon en la sama loko. Unu el ili vendis oron, dum la alia vendis kotonon. Kliento ardigis la orajn ingotojn de la orvendisto por taksi ilian verecon. La vendisto de kotonon hazarde ŝtelis ĵus ardigitan orbloketon, kaj kaŝis ĝin en kotonon. Sed la kotonon forbruliĝis pro la ardo de la oro. La priŝtelo estis malkaŝita, kaj anstataŭ

havigi al si la oran ingoton, la ŝtelisto perdis ankaŭ sian kotonon.

33. Haki Arbon por Preni Fruktojn

Iam, iu reĝo havis altan kaj dikan pomarbon, kiu donas abunde fruktojn dolĉajn kaj bongustajn. Foje kiam iu vizitis al la reĝo, la reĝo demandis lin: "Tiu ĉi arbo donas bongustajn fruktojn. Ĉu vi volas manĝi?" La vizitanto respondis: "Tiu ĉi arbo estas dika kaj alta. Kiel mi povos preni la fruktojn eĉ se mi volas manĝi?" La reĝo do ordonis, ke oni dehaku la arbon por estonte preni la fruktojn pli facile. Sed tamen, la arbo ne plu donis fruktojn. Poste, kiam oni denove provis restarigi la arbon, ĝi jam sekigis kaj neniam reviviĝis plue.

34. Mallongigi la Vojon

Iam antaŭe, iu vilaĝo distancis al la ĉefurbo je kvin joŝanoj*. En la vilaĝo troviĝis dolĉa fonto. La reĝo ordonis la vilaĝanojn portadi akvon ĉiutage al li. Lacigite de tio, ĉiuj vilaĝanoj volis fuĝi aliloken por sin teni malproksima de la vilaĝo. Tiam la vilaĝestro diris al ili: "Ne foriru. Mi petu la reĝon ŝanĝi la distancon de kvin joŝanoj al tri por mallongigi la vojon kaj senlacigi

vin ĉiujn." Do li iris al la reĝo por peti la favoron. La reĝo konsentis, kaj vere ŝanĝis la kvin joŝanojn al tri. Informiĝinte pri tio, la vilaĝanoj ĝojegis. Iu alia diris al ili: "La vojo longas ankoraŭ kvin joŝanojn, kaj neniom malplilongiĝis." Sed neniu el la vilaĝanoj volis forfuĝi plue pro kredo al la reĝo, malgraŭ ke ili aŭdis veron.

*joŝanoj: hinda longunuo, dudek, dudek kvin aŭ tridek kilometroj, laŭ diversaj onidiroj.

35. La Hazarde Trovitaj Trezoroj

Iam estis malriĉulo, kiu vivis en granda mizero. Li ŝuldis tre multe al aliaj, kaj ne havis monon por redoni la ŝuldon. Li do povis fari nenion alian ol forfuĝi malproksimen. Kiam li venis en dezerton, li hazarde trovis skatolon plenan de trezoroj. Sub ĝia kovrilo kuŝis spegulo sur la trezoroj. Vidinte la skatolon, li ĝojegis, kaj tuj malfermis la kovrilon. Sed ĵus kiam li vidis homfiguron en la spegulo, li ektimis. Alpremante la manojn surbruste, li diris humile: "Mi opiniis, ke ĝi estas malplena skatolo. Mi tute ne atendis, ke vi estas ene. Indulgu min pro tio."

36. Restigi la Feon

Iam antaŭe iu sin kulturis en la montaro, kaj fine fariĝis feo kun kvin magiaj povoj. Per la magie travideblaj okuloj li povis vidi ĉiajn trezorojn kaj valoraĵojn kaŝitajn sub la tero. Kiam la reĝo informiĝis pri tio, li ekĝojis, kaj demandis al siaj subuloj: "Kion mi faru, ke li ĉiam restadu en nia regno anstataŭ iri alialoken? Tio povus havigi al mi pli multe da trezoroj."

Iu malsaĝa subulo tuj iris al la feo, elprenis liajn okulojn kaj portis ilin al la reĝo. Li raportis: "Mi jam elprenis liajn okulojn, do li neniel povos iri al aliaj lokoj, sed porĉiam restados en nia regno." La reĝo riproĉis lin: "Mi volas restigi la feon en nia regno nur pro tio, ke li povas vidi ĉiajn trezorojn sub la tero. Nun vi jam difektis lian vidpovon, do per kio li estos ankoraŭ utila al mi?"

37. Mortigi la Restajn Bovojn

Iam antaŭe, iu havis ducent kvindek bovojn. Li paŝtis ilin en diversaj herbejoj laŭ sezono, kaj ĉiam prizorgis ilin atenteme. Foje, tigro formanĝis unu el ili, do la paŝtisto pensis: "Mi jam perdis unu bovon, kaj ne plu sufiĉas la antaŭa nombro. Por kio mi ankoraŭ paŝtu ilin?" Li do

pelis la bovojn al alta krutaĵo, kaj puŝis ilin suben en profundaĵon. Ciuj liaj bovoj mortis de tio.

38. Trinki Akvon el la Ligna Tubo

Iam antaŭe, iu soifegis dum sia promenado. Kiam li vidis, ke el ligna tubo fluas klara akvo, li tuj ektrinkis ĉe la tubo. Trinkinte ĝiskontente, li levis la manojn kaj diris: "Mi jam trinkis sufiĉe. Cesigu vian fluadon." Sed la akvo daŭre fluadis kiel antaŭe. Li do koleris, kaj kriis: "Mi jam fintrinkis, kaj ordonis vin ĉesigi vian fluadon. Sed kial vi ankoraŭ fluaĉas?" Vidinte tion, iu diris al la trinkinto: "Vi ja estas sufiĉe malsaĝa kaj senscia. Kial vi ne foriru, sed volas ĉesigi la fluadon de la akvo?" Dirinte, li tiris la trinkinton al alia loko.

39. Ŝmiri la Domon

Iam antaŭe, iu vizitis aliulon kaj vidis, ke liaj muroj estas bone ŝmiritaj, kaj la planko estas ankaŭ glata kaj pura. Li do demandis: "Per kio vi ŝmiris viajn murojn kaj plankon tiel okulplaĉaj?" La gastiganto respondis: "Unue, mi infuzis la rizbranon ĝisplene, kaj miksis ĝin en la ŝlimon.

Poste mi ŝmiris la murojn per ŝlimo. Do ili estas tiel glataj." La vizitanto ekpensis: "Nur uzi la rizbranon estas malpli bone ol la rizgrajnjon por pliglatigi kaj pliblankigi la murojn." Li do miksis rizgrajnojn en la ŝlimon, kaj ŝmiris la muron. Sed tamen, la muroj des pli malglatiĝis kaj eĉ fendiĝis pro tio. Li do foruzis la rizgrajnojn vane, kaj ankaŭ ne ricevis la deziratan efikon. Estus multe pli bone, se li donus rizgrajnojn al malriĉuloj por havigi al si meriton.

40. Sufero de la Kalveco

Iam, estis homo kalva. Li suferis ne nur je malvarmo vintre kaj varmo somere, sed ankaŭ je la pikado de moskitoj kaj tabanoj. Pro tio li turmentiĝis tagnokte, kaj suferis multe.

Alvenis kuracisto lerta pri diversaj kuracartoj. La kalvulo do vizitis lin, kaj diris al li: "Mi petas, ke vi kuracu min de la kalveco." La kuracisto estis ankaŭ kalva, li do demetis sian ĉapon kaj respondis: "Ankaŭ mi suferas dolore de la kalveco. Se mi povus kuraci tion, mi nepre kuracus al mi unue por forigi la suferon."

41. Kverelo inter Du Demonoj

Iam antaŭe, du demonoj komune posedis skatolon, bastonon kaj paron da sandaloj. Ili konfliktis unu la alian por proprigi al si ĉion el ili. Do ili senĉese kvereladis tagnokte.

Tiam iu vidis tion, kaj demandis al ili: "Je kio raras la skatolo, bastono kaj sandaloj, ke vi eĉ kvereladas tiel furioze?" La demonoj respondis: "Mia skatolo povas eligi vestaĵojn, manĝaĵojn, matracojn, litaĵojn kaj ĉiujn aliajn vivbezonaĵojn; per tiu bastono oni povas subigi ĉian malamikon, ke ili neniam aŭdacu kontraŭstari plu; kaj per la sandaloj oni povas flugi libere en la ĉielo." Informiĝinte pri tio, la viro diris al la demonoj: "Tenu vin malproksimaj por momento, ke mi dividu ilin por vi konvene." Je lia ordono, la demonoj iris malproksimen. La viro do prenis la skatolon kaj bastonon, kaj per la sandaloj li flugis en la ĉielon. La demonoj ektimis, sed povis fari nenion kontraŭ tio. La viro do diris al ili: "Nun mi ja posedas tion, pri kio vi kvereladis. Ne plu kverelu daŭre."

42. Protekti Kamelan Felon

Komercistoj vojaĝis por negoco, sed ĝuste sur la vojo unu el iliaj kameloj mortis. La kamelo iam portis multajn trezorojn, ornamaĵojn kaj

valorajn teksaĵojn. Post la morto de la kamelo, oni tuj senfeligis ĝin. Je la foriro, la ĉefkomercisto restigis du el siaj lernantoj, kaj ordonis al ili: "Bone gardu la kamelan felon, por ke ĝi ne putriĝu de malsekiĝo." Ekpluvegis post la forlaso de la ĉefkomercisto. La malsaĝaj lernantoj kovris la felon per valoraj teksaĵoj por protekti ĝin kontraŭ malsekiĝo sed damaĝis la teksaĵojn. la prezo de la teksaĵoj estis multe pli altaj ol tiu de la felo. Pro sia malsaĝo ili protektis la malkaran felon per valoraj teksaĵoj.

43. Granda Ofero por Bagatelaĵo

Iu frotadis ŝtonegon penige dum longaj jaroj, kaj finfine faris el tio malgrandan bovan modelon kiel ludilon. Li oferis tro multe por la bagatelaĵo.

44. Satiĝo pro la Duona Kuko

Iam antaŭe, iu malsatiĝis, kaj elprenis sep kukojn por manĝi. Kiam li finmanĝis la ses kaj duonon, li sentis sin sata. Do li ekpentis, kaj sin batis per la manoj. Li sin riproĉis: "Mi satiĝis nur por tiu ĉi duona kuko. Do la antaŭajn mi formanĝis vane. Se mi sciis, ke la duona kuko povus min satigi, mi ja devus ĝin manĝi unue."

45. Gardo de la Pordo

Iam antaŭe, iu volis vojaĝi malproksimen, kaj ĉe la forlaso li ordonis al la servisto: "Bone gardu la pordon, la azenon kaj la ŝnuron." Post la forlaso de la mastro, vaganta muzikisto ludis muzikon en la najbara domo. La servisto volegis aŭskulti, kaj neniel povis sin deteni de la deziro. Li do ligis la pordon sur la azenon per la ŝnuro, kaj kondukis la azenon al la ludejo por muziko.

Post kiam la servisto forlasis sian domon, ŝtelisto priŝtelis ĝin kaj forportis trezoron. Kiam la mastro revenis, li demandis al la servisto: "Kie estas la trezoro?" La servisto respondis: "Vi nur ordonis min gardi la pordon, azenon kaj ŝnuron. Krom tio mi scias nenion." La mastro do kulpigis lin: "Mi ordonis vin gardi la pordon nur por la trezoro. Nun la trezoro jam perdiĝis, do pro kio mi ankoraŭ bezonas la pordon?"

46. Stelita Gruntbovo

Iam antaŭe, vilaĝanoj kune ŝtelis gruntbovon kaj formanĝis ĝin. La perdinto sekvis ilin al la vilaĝo laŭ la piedsignoj. Post kiam li priskribis la aspekton de la bovo, li demandis al iu vilaĝano pri ĝi. Li demandis: "Cu la bovo estis en via vilaĝo?" La vilaĝano respondis: "La bovo ne estis en nia vilaĝo." Li demandis: "Cu troviĝas lageto

en la vilaĝo kaj vi formanĝis la bovon ĉe la laĝeto?" La vilaĝano respondis: "Troviĝas nenia laĝeto en la vilaĝo." Li demandis: "Cu troviĝas arboj ĉe la laĝeto?" La vilaĝano respondis: "Troviĝas nenia arbo ĉe la laĝeto." Li demandis: "Cu vi ŝtelis la bovon en la oriento de la vilaĝo?" La vilaĝano respondis: "Ne troviĝas la oriento de la vilaĝo." Li demandis: "Cu vi ŝtelis la bovon en la tagmezo?" La vilaĝano respondis: "Ne troviĝas la tagmezo." La perdinto do diris: "Eĉ se vere troviĝus nek la vilaĝo, nek la arboj, ĉu povus troviĝi nek la oriento, nek la tempo? De tio mi certas, ke vi mensogis nekredeble. Konfesu do, ĉu vi vere ŝtele formanĝis la bovon?" La vilaĝano do konfesis: "Jes. Ni vere formanĝis ĝin."

47. Imiti Birdan Grakadon

Iam antaŭe, en iu regno ĉiuj virinoj sin ornamis per verdaj lotusfloroj dum la nacia festo. Tiam la edzino de iu malriĉulo diris al li: "Se vi trovos la verdajn lotusflorojn por mi, mi daŭre estu via edzino, kaj se ne, mi eksedziniĝu de vi." Antaŭe, la malriĉulo lertis en imitado de birda grako. Do grakante kiel akvobirdo, li glitis en la reĝan laĝeton por ŝteli la verdajn lotusflorojn. La gardisto de la laĝeto aŭdis la sonon kaj demandis: "Kiu vi estas en la laĝeto?" La malriĉulo pretervole respondis: "Mi estas akvobirdo." La

gardisto do kaptis lin por eskorti lin al la reĝo. Sed sur la vojo, la malriĉulo denove grakadis imitante akvobirdon. La gardisto diris: "Anstataŭ en la lageto, kion utilas via grako ĉi tie?"

48. Besto kaj Arbo

Iu besteto kuŝis sub la arbo. Subite arbobranĉo rompiĝis de vento kaj falis sur ĝian dorson. Ĝi do fermis la okulojn, kaj ne plu aŭdacis rigardi la arbon. Ĝi senprokraste forlasis la arbon, kaj kuris al senarba loko. Jam mallumiĝis, sed mankis al ĝi kuraĝo reveni al la antaŭa kuŝejo. Kiam ĝi vidis, ke svingiĝas la arbobranĉoj je la ventblovo en la malproksimo, ĝi diris al si mem: "Ĝi vokas min." Ĝi do tuj revenis al la arbo.

49. Disputado pri la Trovitaj Haroj

Iam antaŭe, du knaboj ludis en la rivero, kaj trovis tufon da haroj en la riverfundo. Unu diris: "Tio estas la barboj de feo." La alia diris: "Ne. Tio estas la haroj de bruna urso." Tiam ĉe la rivero loĝis feo. La infanoj disputadis senĉese, kaj finfine decidis viziti la feon por peti lian opinion. La feo senprokraste elprenis milion kaj sezamon, metis ilin en la buŝon kaj maĉis. Elkraĉinte la

paston en la manon, li diris al la infanoj: "Tio, kio estas en mia mano, similas al la fekaĵo de pavoj." La feo ne respondis je la demando, kaj ĉiuj sciis pri tio.

50. Kuraci la Gibon

Iam antaŭe, iu suferis de ĝibo, kaj petis kuraciston kuraci lin. La kuracisto do ŝmiris oleon sur lian korpon, ligis lin inter du tabuloj per ŝnuro, kaj perforte premis la tabulojn. Tamen li tute ne atendis, ke la okuloj de la suferanto tuj eliĝis de tio.

51. Komuna Servistino

Kvin viroj komune aĉetis servistinon. Unu el ili ordonis al ŝi: "Lavu por mi la vestaĵojn." Kaj ankaŭ alia el ili ordonis la samon al ŝi. La servistino respondis, ke ŝi faros tion laŭvice, kaj unue lavos por la unua. La posta viro koleriĝis kaj kulpigis ŝin: "Mi aĉetis vin komune kun la aliaj, do kial vi lavos por li unue?" Li skurĝis la servistinon dekfoje. Do ĉiu el la aliaj viroj ankaŭ skurĝis ŝin po dekfoje.

52. Amuzisto kaj la Reĝo

Iam antaŭe, la reĝo plezuriĝis de amuzisto, kaj promesis donaci al li mil monerojn. Poste, kiam la amuzisto postulis la monon, la reĝo ne plu volis plenumi sian promeson. La reĝo do diris al li: "Vi kutime plezurigas min senrekompence. Se mi donacus monon al vi, ankaŭ mi plezurigus vin."

53. Reciproka Venĝo

Iam instruisto havis du lernantojn. Li suferis de piedmalsano, do li ordonis la lernantojn aparte masaĝi po unu el la piedoj ĉiam ajn. La lernantoj malamikiĝis kaj ĵaluzis unu kontraŭ la alia. Ce la foresto de unu, la alia per ŝtono rompis la piedon masaĝitan de li. Kiam li revenis, li koleriĝis de tio, kaj ankaŭ rompis la piedon masaĝitan de la alia por sin venĝi.

54. Kapo kaj Vosto

Iam estis serpento. La serpenta vosto diris al la kapo: "Mi devas rampi antaŭe." La kapo respondis: "Mi ĉiam rampas antaŭe. Pro kio vi subite volas anstataŭigi min?" Kiam la kapo rampis antaŭen, la vosto alkroĉiĝis al arbo kaj

neniel moviĝis. La kapo povis fari nenion alian ol obei la voston kaj lasi ĝin rampi antaŭen. Sed pro tio, la serpento falis en fajran kavon kaj mortis de brulo.

55. Lojala Subulo

Iam antaŭe, reĝo havis lojalan subulon. Dum milito la subulo sinforgeze savis la vivon de la reĝo el danĝero. Pro tio la reĝo ĝojis, kaj volis donaci al li ĉion deziratan. Li do demandis al la savinto: "Kion vi deziras? Mi donacu al vi ĉion, kion vi deziras." Sed la subulo respondis: "Kiam vi bezonas razigi vian barbon, bonvolu ordoni min razi por vi." La reĝo respondis: "Se tio plaĉas al vi, mi do kontentigu vian deziron."

Tiu malsaĝulo estis mokita de ĉiuj aliaj en la lando. la duonan teritorion kaj altrangon li povus enmanigi, sed li postulis nur la humilan profesion.

56. Postulado al "Nenio"

Iam du viroj promenis kune. Sur la vojo ili vidis, ke iu puŝis ĉaron da sezamo, kaj neniel kapablis movi la ĉaron el danĝero. Tiam, la ĉaristo petis ilin: "Helpu min movi la ĉaron el la danĝero." La viroj demandis: "Per kio vi rekompencu nin?" La ĉaristo respondis: "Mi

rekompencu vin per nenio." Apenaŭ la ĉaro atingis ebenan lokon, kiam ili diris al la ĉaristo: "Donu al ni la rekompencan." La ĉaristo respondis: "Nenion." Unu el la viroj diris: "Do donu al ni la nenion." La alia viro diris kun rido: "Li ja ne volas rekompenci nin. Do kial vi ankoraŭ obstinas?" La postulanto respondis: "Li ja promesis al ni la nenion, do li devas rekompenci nin per tio." La alia viro diris: "'Nenio' estas nur abstrakta vorto, sed ne konkreta objekto."

57. Flato al la Prestiĝulo

Iam estis riĉa prestiĝulo. Ĉiuj liaj subuloj respektis lin por gajni lian favoron. Kiam li elspulis kraĉaĵon, ili konkure forviŝis la malpuraĵon per piedoj.

Malsaĝa subulo ankaŭ volis flati la prestiĝulon, tamen li trovis nenian bonŝancon por tio. Li do diris al si mem: "Se la prestiĝulo kraĉis sur la teron, ĉiuj piede forviŝis la kraĉaĵon. Do mi devas fari tion la unua tuj kiam li ĝin elbuŝigos."

Kiam la prestiĝulo estis kraĉonta, la malsaĝulo levis sian piedon kaj tretis lian buŝon. Pro tio li vundis la lipojn kaj dentojn al la prestiĝulo.

La prestiĝulo demandis al la malsaĝulo: "Pro kio vi intence piedbatis min je la buŝo?" La malsaĝulo respondis: "Se via kraĉaĵo falus sur la

teron, la flatemuloj piede forviŝus tion. Kvankam ankaŭ mi volis tiel agi, tamen mi neniam havis bonŝancon por tio. Do por gajni vian favoron mi volis piede viŝi la kraĉaĵon ĵus kiam vi pretis elkraĉi."

58. Dividi la Heredaĵon

Iam en iu regno vivis nobelo. Li suferis de grava malsano, kaj estis mortanta. Li do ordonis al la du filoj: "Post mia forpaso vi dividu la heredaĵon laŭdece." La filoj obeis lin, kaj dividis la heredaĵon tuj post lia morto. Sed la pliĝa frato plendis, ke la malpliĝa faris tion ne egale.

Stulta maljunulo alvenis kaj diris al ili: "Mi havas bonan metodon por ke vi dividu la havaĵon tute egale. Duigu ĉion el la heredaĵo. Kiel vi faru tion? Vi duigu ĉiun el la vestaĵoj, duigu ĉiun el la teleroj kaj boteloj, duigu ĉiun el la pelvoj kaj urnoj, kaj ankaŭ duigu ĉiun el la moneroj. Tiel vi duigos la heredaĵon tute egale."

59. Rigardi la Botelfaradon

Iam antaŭe, du viroj vizitis metiiston de argilaĵo, kaj tie rigardis lin fari botelon per turnilo. Unu el ili foriris al predikejo post nelonge, kaj akiris bongustan manĝaĵon kaj ankaŭ monon. La

alia restis por daŭre rigardi. Li diris al si mem: "Mi ne iru ĝis kontentiĝo de la rigardo." La tempo forpasis iom post iom, kaj la suno jam subiĝis, tamen li ankoraŭ ne kontentiĝis de la rigardo. Pro tio li perdis la bonŝancon akiri la manĝaĵon kaj monon.

60. Ombro de Oro

Iam antaŭe, malsaĝulo iris al granda cisterno, kaj hazarde vidis ombron de oro en la akvofundo. Li do kriis, ke troviĝas oro en la akvo. Li tuj enakviĝis kaj ekfosis en la ŝlimo por trovi la oron. Sed anstataŭ ĝin trovi, li laciĝis de tio kaj devis eliri por ripozi. Sed kiam la akvo reklariĝis, la ora ombro denove aperis en la akvo. Li do denove enakviĝis por daŭrigi la serĉadon, kaj ĉifoje ankoraŭ trovis nenion.

Tiam lia patro venis al li. Vidinte tion, li demandis al la filo: "Kion vi faras, ke vi estas tiel laca?" La filo respondis: "Estas oro en la akvofundo! Mi enakviĝis kaj serĉis ĝin en la ŝlimo, sed trovis nenion ĝis mia elĉerpiĝo!"

Pririgardinte la ombron en la akvofundo, la patro eksciis, ke la oro estas sur la arbo, kaj ĝia ombro respeguliĝis en la akvo. Li do diris al la filo: "Kompreneble birdo portis ĝin sur la arbon." La filo do grimpis sur la arbon laŭ lia propono kaj vere trovis la oron.

61. La Kreaĵo de Brama Disĉiplo

Ciuj bramanoj kredis, ke Bramo estas la patro de la mondo. Li kreis ĉion en la universo, kaj estas la nura reganto de la mondo. Iu el liaj disĉiploj diris: "Ankaŭ mi povas krei ĉion." Li estis sufiĉe malsaĝa, tamen li pretendis, ke li estas plena de saĝo. Li diris al Bramo: "Ankaŭ mi volas krei ĉion." Bramo respondis al li: "Ne pensu pri tio. Vi ne kapablas tion fari"

La disĉiplo do ekagis sen konsento de Bramo. Vidinte la kreaĵon de la disĉiplo, Bramo diris al li: "Vi modelis la homan kapon tro granda, dum la kolon tro maldika; la manojn tro grandaj dum la brakojn tro mallongaj; la piedojn tro malgrandajn dum la kalkanojn tro grandaj, simile al tiuj de demono."

62. Manĝi Fazanaĵo por Resaniĝo

Iam antaŭe, iu suferis de grava malsano. Kuracisto ekzamenis lin kaj diris, ke li daŭre manĝu fazanaĵon por resaniĝi. La malsanulo do aĉetis fazanon en la bazaro, sed finmanĝinte la viandon, li ne aŭdacis manĝi plue.

Poste, kiam la kuracisto vidis la malsanulon, li demandis: "Cu vi jam resaniĝis?" La malsanulo

respondis: "Vi iam ordonis, ke mi daŭre manĝu fazanaĵon. Do mi finmanĝis unu, kaj ne plu aŭdacis manĝi."

La kuraĉisto do riproĉis lin: "Se vi jam manĝis unu, pro kio vi ne manĝu plian? Ĉu vi povas resaniĝi je nur unu fazano?"

63. Teruriĝo pro la Kostumo de Démono

Iam ie vivis pluraj aktoroj. Ili kune vojaĝis al alia regno por sin liberigi el serioza malsatego. Kiam ili preteriris montaron, en kiu onidire loĝas hommanĝaj domonoj ferocaj kaj sangavidaj, ili devas halti por tranokti. La aktoroj bruligis fajron, kaj kuŝis ĉe ĝi por eviti montaran malvarmegon. Tiam iu el ili sentis malvarmon, li do sin vestis per teatra kostumo, per kiu oni rolas hommanĝan demonon, kaj sidiĝis ĉe la fajro por sin varmigi. Iu alia vekiĝis, kaj tuj teruriĝis kiam li vidis iun en demonan kostumo sidanta ĉe la fajro. Anstataŭ atente pririgardi la vidaĵon, li forkuris senprokraste pro timo. Tio vekis la aliajn, kaj ili ĉiuj diskuregis sekve. La aktoro en la demona kostumo ankaŭ teruriĝis de tio, kaj ekkuris post siaj akompanuloj. Vidante lin, la akompanuloj opiniis, ke la demono postkuras por kapti ilin, do ili sentis des pli grandan teruron. Ili kuregis senĉese preter montoj, tra riveroj, kaj trans kanaloj. Ilia korpo vundiĝis, kaj ili elĉerpiĝis

morte. Nur je la tagiĝo ili komprenis, ke postkuras ilin ne la hommanĝa demono, sed vivanta homo.

64. Luktado kun la Imagita Demonio

Iam estis dezerta domo. Laŭdire tie ofte troviĝis malica demono, do neniu aŭdacis enloĝi.

Tiam, viro pretendis esti kuraĝa, kaj diris: "Mi volas tranokti en la domo." Dirinte, li tuj endomiĝis sin kuraĝiginte.

Poste, alia viro pretendis esti multe pli kuraĝa ol la antaŭa, li ankaŭ volis iri en la domon. Apenaŭ li provis malfermi la pordon, la antaŭa viro opiniis, ke alvenas la demono. Li do perforte puŝis la pordon, por ke ĝi ne malfermiĝu. La malantaŭa homo ankaŭ opiniis, ke en la ĉambro estas la demono. Li do volis malfermi la pordon perforte. Ili tiel luktadis pri la pordo ĝis tagiĝo. Nur kiam ili intervidiĝis unu al la alia, ili eksciis, ke neniu el ili estas demono, sed vivanta homo.

65. Kvincent Kvinuloj

Iam estis virino diboĉema kaj volupta. Si malŝatis sian edzon, kaj volis mortigi lin laŭeble. Si provis multajn metodojn por tio, tamen neniam sukcesis.

Kiam ŝia edzo vojaĝis al la najbara lando kiel sendito, malica ideo subite venis en la kapon de la virino. Si miksis venenon en knelojn por mortigi lin. Si mensogis al li: "Nun vi iros malproksimen. Mi timas, ke mankus al vi manĝaĵo, do mi speciale faris kvincent knelojn por vi kiel manĝaĵon. Ne manĝu ilin antaŭ ol vi havos nenion alian por manĝi en la alia lando."

La edzo obeis ŝin, kaj manĝis neniom el la kneloj ĝis kiam li venis en la alian landon. Kiam li tranoktis en arbaro, li sin kaŝis sur arbo por eviti sovaĝajn bestojn, sed forgesis pri la kneloj, kaj lasis ilin sub la arbo.

Tiu nokte hazarde okazis priŝtelado. Kvincent ŝtelistoj priŝtelis trezorojn kaj kvincent ĉevalojn de la reĝo, kaj ankaŭ venis en la arbaron. Pro ilia forkurado, ili ĉiuj estis malsataj kaj soifaj. Vidinte la knelojn sub la arbo, ili manĝis po unu, kaj pro tio ĉiuj mortis de veneniĝo.

Ce la tagiĝo, la viro subgrimpis la arbon kaj vidis, ke ĉiuj ŝtelistoj mortis sub la arbo, li do afekte vundis la kadavrojn per tranĉilo kaj sagoj. Poste, li kolektis la trezorojn, kaj pelis la ĉevalojn al sia celloko. La reĝo de la lando postkuris la ŝtelistojn kun multaj homoj laŭ la piedsignoj, kaj renkontis lin sur la vojo.

La reĝo demandis al li: "Kiu vi estas? Kaj de kie vi havigis al vi la ĉevalojn?" La viro respondis: "Mi venis de alia lando, kaj renkontis la ŝtelistojn sur la vojo. Mi luktis kaj mortigis

ĉiujn el ili. Tiel mi prenis de ili la ĉevalojn, kaj trezorojn por iri al vi. Se vi ne kredas pri tio, bonvolu iri kaj pririgardi iliajn vundojn, kaj ankaŭ la luktejon, kie ili mortis."

La reĝo tuj sendis siajn fidelulojn por pririgardi, kaj trovis tion vera. La reĝo do admiris lin pri tio. Kiam la reĝo revenis al sia lando, li donacis al li per alta rango, multaj trezoroj kaj vasta kampo.

Tiam la malnovaj korteganoj ĵaluzis lin pri tio. Ili diris al la reĝo: "Li ja estas alilandano nekredebla. Kiel vi povis donaci al li tiel altan rangon, multe pli altan ol tio de la malnovaj korteganoj?"

Informiĝinte pri tio, la sendito diris: "Kiu estas sufiĉe brava por dueli kun mi? Bonvolu iri al la ebena loko por montri nian propran kapablon." Ciuj korteganoj ektimis, kaj neniu el ili aŭdacis dueli kun li.

Poste, en la landon venis feroĉa leono. Ĝi manĝadis homojn sur la vojo al la ĉefurbo, kaj neniu aŭdacis iri plue preter la loko. Tiam la korteganoj interkonsiliĝis kune: "La alilandano diris, ke li estas senkompare brava, kaj neniu povas venki lin. Se li povos mortigi la leonon por sekurigi la popolanojn, tio estos vera miraklo." Poste, ili iris al la reĝo pri tio. La reĝo konsentis pri la propono, donacis al li tranĉilon kaj bastonon, kaj sendis lin por mortigi la leonon.

Akceptinte la reĝan ordonon, la sendito iris al la leono sin kuraĝiginte. Kiam la leono vidis lin, ĝi hurlegis feroce kaj sin ĵetis fluge al li. Li ektimis, kaj senprokraste grimpis sur arbon. La leono do levis la kapon al la arbo kun malfermita faŭko. Li estis tiel timigita, ke li perdis la tranĉilon el la mano. Sed la tranĉilo falis ĝuste en la faŭkon de la leono, kaj mortigis ĝin. Li ekzaltiĝis de tio, kaj tuj revenis al la reĝo. La reĝo do despli ŝatis lin. Tiam, ĉiuj en la lando laŭdis kaj respektis lin.

66. Reciti Stirmetodon

Iam estis filo de prestiĝa riĉulo. Li iris al la maro kun multaj komercistoj por serĉi trezorojn. Li scipovis parkere reciti la stirmetodon de la ŝipo kaj sciis bone, kiel oni stiru, direktu aŭ haltigu la ŝipon en la kirlaĵoj aŭ ondegoj sur la maro. Do li fanfaronis al la aliaj: "Mi bone scias surmaran stirmetodon." Aŭdinte tion, ĉiuj kredis lin.

Ne longe post kiam ili ekveturis sur la maro, la stiristo mortis de malsano, do la filo de la prestiĝulo anstataŭigis lin. Kiam la ŝipo venis en la kirlaĵon, li recitis laŭte: "Oni devas tiel stiri, kaj tiel direkti la ŝipon." Sed la ŝipo nur turniĝis en la kirlaĵo, kaj povis moviĝi neniom. Do antaŭ ol la

komercistoj atingis la trezorejon, ĉiuj en la ŝipodronis en la maro.

67. La Lasta kuko

Iam antaŭe, paro da geedzoj havis tri kukojn. Ciu el ili manĝis po unu, kaj lasis nur unu. Do ili interkonsentis: "Kiu parolos unue, tiu ne povos manĝi la kukon." Pro tio, neniu el ili ekparolis plu.

Momenton poste, rabisto entrudis en ilian domon por prirabi ilin, kaj forportis ĉion. Sed la geedzoj nur gapis silente pro la antaŭa interkonsento. Vidinte tion, la rabisto ekatencis la edzinon ĝuste antaŭ la edzo. Kvankam la edzo vidis tion, li ankoraŭ tenis sin silenta.

La edzino do ekkriis pri la rabisto, kaj riproĉis al la edzo: "Malsaĝulo! Kial vi ne krii pri la rabisto pro la kuko? "

La edzo aplaudis per la manoj, kaj diris kun rido: "Virinaĉo! Jen mi havos la kukon, kaj donos neniom al vi."

Kiam oni informiĝis pri tio, neniu el ili povis sin deteni de ekrido.

68. Sin Venĝi

Iam antaŭe, viro malamis al iu, kaj afliktiĝis de tio tagnokte. Aliulo demandis al li: "Pro kio vi tiel afliktiĝis?" Li respondis: "Iu atencis min, kaj mi ne kapablis min venĝi. Mi ne scias, kiel mi povus atenci lin. Pro tio mi afliktiĝas."

La aliulo respondis: "Nur per iuspecaj sorĉvortoj vi povos atenci lin. Sed estas malavantaĝo de la sorĉarto. Antaŭ ol ekatenci lin, vi jam suferigos vin de tio." Aŭdinte la respondon, la viro ekĝojis kaj diris: "Bonvolu instrui min pri la sorĉvortoj. Kvankam mi suferos de tio, mi preferu atenci lin."

69. Rapida Manĝado

Iam antaŭe, iu vojaĝis de la nordo al la sudo en Hindio. Li loĝis tie longe, kaj prenis tian knabinon kiel sian edzinon. Apenaŭ la edzino pretigis manĝaĵon por li, li ekenglutegis haste spite al varmego.

La edzino miris pri tio kaj demandis lin: "Ci tie estas neniu rabisto prirabi vin. Pro kio vi manĝas tiel rapide anstataŭ konvene?"

Li respondis: "Tio estas sekreto. Mi ne povas diri al vi." Informiĝinte pri tio, la edzino des pli miris, kaj insistis pri la demando.

La edzo respondis post longa paŭzo. Li diris: "Ekde mia avo ni havas metodon por rapide manĝi. Nun mi imitas tion kaj manĝas haste."

70. Gustumi Mangojn

Iam riĉa prestiĝulo sendis sian serviston al alies ĝardeno por aĉeti mangojn. Li ordonis: "Vi devas aĉeti la dolĉajn kaj bongustajn." La servisto obeis lin, kaj iris kun mono al la vendisto.

La vendisto diris: "Ciuj miaj mangoj de tiu ĉi arbo estas dolĉaj kaj bongustaj. Neniu el ili estas malbongusta. Bonvolu gustumi kaj vi scios bone pri tio."

La aĉetanto respondis: "Mi devas gustumi ĉiujn antaŭ la aĉeto. Se mi gustumos nur unu, kiel mi povus scii, ke la aliaj estas ankaŭ bongustaj?" Li do gustumis ĉiujn kaj portis ilin hejmen. Kiam la riĉulo vidis la mordsignojn, li eksentis naŭzon, kaj forĵetis ĉiujn mangojn eksteren.

71. Blindiĝo pro la Edzinoj

Iam iu prenis al si du edzinojn. Se li proksimiĝis al unu, la alia koleris. Ne povante ĉesigi ilian konfliktadon, li do devis kuŝi surdorse inter ili en la nokto. En iu pluvega nokto, lia domo likis, kaj la akvo kaj koto falis en liajn

okulojn. Pro la la antaŭa interkonsento, li ne aŭdacis sin movi por eviti tion, do li blindiĝis pro la malpuraĵo en siaj okuloj.

72. Buŝo da Milio

Iam antaŭe, iu vizitis la hejmon de sia bopatro, kaj vidis sian edzinon pistanta milion. Li do iris al ŝi kaj ŝtele metis miliograjn en sian buŝon. Kiam lia edzino parolis al li, li ne povis respondi kun milio en la buŝo. Pro honto antaŭ la edzino, li ankaŭ ne aŭdacis eligi la milion. Li do povis diri nenion ol teni sin muta.

Vidinte lin muta, la edzino palpis lin kaj certigis al si, ke lia buŝo ŝveliĝis. Si do raportis al sia patro: "La buŝo de mia edzo subite ŝveliĝis tiel, ke li eĉ ne povas paroli."

La bopatro haste alvenigis kuraciston. La kuracisto diris: "Tio estas plej grava malsano. Li povos resaniĝi nur se mi fendigos lian buŝon." Do la kuracisto fendigis lian buŝon per tranĉilo. Je tio, la miliograjn fluis el lia buŝo, kaj oni malkovris lian ŝteladon.

73. Mensogo pri la Cevalo

Iam iu malkuraĝulo partoprenis militon sur la nigra ĉevalo kune kun aliaj batalantoj. Sed dum

la milito li ektimis, kaj ne aŭdakis batali plue. Li do ŝmiris sian vizaĝon per malpuraĵo, kuŝiĝis inter kadavroj kaj sin ŝajnigis morta. Lia ĉevalo estis forkondukita de iu alia. Kiam la armeoj foriris, li volis reveni hejmen. Li do detranĉis la voston de blanka ĉevalo, kaj portis ĝin kune kun si.

Kiam li revenis, oni demandis al li: "Kie estas via ĉevalo? Pro kio vi revenis sole?" Li respondis: "Mia ĉevalo jam mortis, kaj mi alportis nur ĝian voston." Oni demandis: "Via ĉevalo ja estis nigra, do pro kio ĝia vosto estas blanka?" Li povis respondi nenion kontraŭ tio. Oni ĉiuj mokis je li pro lia malkuraĝo.

74. Evito de Puno

Iam la reĝo publikigis leĝon, ke ĉiuj bramanoj kaj aliaj religianoj en lia regno devu sin lavi puraj; se ne, oni skurĝos aŭ punos ilin per peza laboro.

Iu bramano portis vakan akvuĵon kaj pretendis sin pure lavita. Kiam iu verŝis akvon por li, li forverŝis tion dirante: "Mi ne lavu plu. Lasu la reĝon lavi por si mem."

Por eviti la punon de la peza laboro laŭ la leĝo, li pretendis sin pura, sed fakte li tute ne sin lavis.

75. Perdo de Ambaŭ Urno kaj Kamelo

Iam antaŭe, iu metis grenon en urnon. Lia kamelo etendis sian kapon en la urnon por manĝi la grenon, sed ne plu povis eligi ĝin. Ankaŭ la homo povis fari nenion kontraŭ tio. Li do dronis en granda ĉagreno.

Tiam maljunulo venis al li kaj proponis: "Ne ĉagreniĝu. Mi instruu al vi, kion vi faru. Obeu min, kaj vi povos elpreni la kamelan kapon. Vi devas detranĉi ĝian kapon unue, kaj la kapo elurniĝos per si mem poste."

La posedanto de la kamelo do dekapigis la kamelon per tranĉilo laŭ la maljunulo. Tiel li mortigis la kamelon, kaj ankaŭ devis rompi la urnon por elpreni la kamelan kapon. Oni ĉiuj priridis lian malsaĝon.

76. Aspiro al la Reĝidino

Iam antaŭe, kiam kamparano promenis en la ĉefurbo, li vidis, ke la reĝidino estas eksterordinare ĉarma. Li do aspiris al ŝi tagnokte, kaj neniel povis sin deteni de tio. Li deziregis kontaktiĝi kun ŝi, sed povis trovi nenian metodon por realigi sian deziron. Pro tio li perdis sian antaŭan koloron kaj, kaj eksuferis de grava malsano.

Kiam liaj parencoj kaj amikoj informiĝis pri tio, ili vizitis lin, kaj demandis pri la kaŭzo de la malsano.

Li respondis: "Mi vidis la ĉarman reĝidinon antaŭ nelonge, kaj deziregis kontaktiĝi kun ŝi. Sed mi ne povis elpensi bonan metodon por tio, do mi malsaniĝis pro ĉagreno. Se mia deziro ne realiĝos, mi ne povos vivi plue."

La amikoj diris: "Ni elpensu bonan metodon por realigi vian deziron. Ne turmentiĝu pri tio." Tagon poste, ili revenis al li kaj diris: "Ni jam kontaktiĝis kun la reĝidino por vi, tamen ŝi ne konsentis pri via deziro."

Aŭdinte tion, la kamparano ekridis kun ĝojo. Li diris, ke li certe povos havigi ŝin al si.

77. Melki Virazenon

Iam en iu izolita lando ne ofte vidiĝis azeno. Oni nur aŭdis, ke la azena lakto estas bongusta, tamen neniu el ili sciis pri tio. Poste, kiam iu havigis al si virazenon, oni ĉiuj konkure kaptis ĝin por la lakto. El ili iuj kaptis la piedojn; iuj kaptis la orelojn; iuj kaptis la voston; kaj iu eĉ kaptis la penison. Ciu el ili deziregis melki ĝin kaj gustumi la lakton unue. Tiu, kiu kaptis la azenan penison, opiniis, ke tio estas la mammo. Li do perforte premadis ĝin por elfluigi lakton. Sed

neniom da lakto elfluis ĝis ilia elĉerpiĝo. Ili do klopodis vane kun nenia rikolto, kaj estis mokitaj de la aliaj.

78. Hastema Filo

Iam patro diris al sia filo dum nokto: "Morgaŭ ni iru kune al la vilaĝo por preni ion de tie."

Aŭdinte tion, la hastema filo iris al la vilaĝo sola sen scio de sia patro en la sekva mateno. Atinginte la cellokon, li elĉerpiĝis de la long irado, sed li tute ne sciis, kion li prenu de tie. Kaj krome, kun nenio por manĝi, li preskaŭ mortis de malsato kaj soifo.

Li do povis fari nenion alian ol reveni al sia patro.

Vidinte lin reveninta, la patro kulpigis lin: "Kiel malsaĝa vi estas! Pro kio vi iris sola sen mi kaj klopodis vane? Pri tio oni mokos vin."

79. Porti Benkojn por la Reĝo

Iam antaŭe, reĝo volis iri en Senĉagrenan Gardenon por sin amuzi. Li ordonis al sia subulo: "Prenu benkon al la ĝardeno, por ke mi ripozu sur ĝi."

La subulo hontis tion fari, li do respondis al la reĝo: "Mi ne kapablas porti permane. Mi preferas porti ĝin dorse." La reĝo do ordonis, ke oni metu tridek ses benkojn sur lian dorson, ke li portu ilin al la ĝardeno. La subulo estis priridita de aliaj.

80. Klistero

Iam iu suferis de interna malsano kaj vizitis kuraciston. La kuracisto diris, ke li devas kuraci la lin per klistero. Dirinte, li ekpreparis la medicinaĵon kaj klisterilojn por la malsanulo.

Sed antaŭ ol la kuracisto revenis, la malsanulo englutis la preparitan medicinaĵon. Pro tio lia ventro ŝveliĝis, kaj suferigis lin multe. Li neniel povis elporti tion plue.

Reveninte, la kuracisto miris, kaj demandis al la malsanulo: "Kio okazas al vi?" La malsanulo respondis: "Mi englutis la medicinaĵon por klistero, kaj eksuferis de tio neelporteble."

La kuracisto riproĉis lin: "Vere malsaĝa vi estas! Vi ja ne scias, kiel oni devas preni tion." Li ordonis la malsanulon preni alian medicinaĵon senprokraste. Iom poste, la malsanulo resaniĝis post vomado.

81. Venĝo Kontraŭ la Urso

Iam Patro kaj lia filo vojaĝis kune kun aliaj. Kiam la filo enarbariĝis sola, urso mordis lin kaj per ungoj vundis lin. Li do haste elkuris al la akompanuloj.

Vidinte la vundon de sia filo, la patro ekmiris kaj demandis al li: "Kio okazis al vi?" La filo respondis al la patro: "Besto kun longa haro vundis min."

La patro do iris en la arbaron kun pafarko kaj sagoj. Kiam li vidis feon kun longa haro, li ekvolis pafi lin. La aliaj diris al li: "Pro kio vi pafos lin? Li ja neniun atencas. Vi devas puni la suferiginton."

82. Semi Tritikon

Iam kamparano iris al alies kampo. Vidinte, ke la tritiko kreskas tre bone, li do demandis al la mastro: "Kiamaniere vi plantis la tritikon tiel bone?"

La mastro respondis: "Mi ebenigis la kampon kaj aldonis sterkon antaŭ la semado. Pro tio la tritiko kreskas tiel bone." La kamparano ekagis laŭ la respondo. Ebeniginte kaj sterkinte la kampon, li pretis por semi. Tiam li ektimis, ke li povus treti la kampon malmola, kaj ke la tritiko ne kreskus bone pro tio. Li do elpensis metodon:

"Estus pli bone, ke mi semu tritikon sur la lito levita de aliuloj."

Li do dungis kvar virojn por tio. Cu el ili levis po unu piedon de la lito, kaj li semis sidante sur ĝi. Sed la kampo des pli malmoliĝis de onia piedpremo. Oni ĉiuj priridis lin pro tio.

83. Venĝo de Simio

Iam simio estis batita de plenaĝuloj, sed ĝi ne aŭdacis sin venĝi kontraŭ ili, ĝi do verŝis sian koleron sur la infanojn.

84. Bati Hondojn pro la Luna Elipso

Iam antaŭe, kiam la ĉefo de asuroj* vidis, ke la luno estas tre brila, li do ŝirmis ĝin per sia mano. Sed la sensciuloj atribuis mallumon de la luno al la senkulpaj hundoj kaj batis ilin pro tio.

*Asuro: Transskribita de sanskrita vorto "Asura", speco de batalemaj kaj kruelaj diabloj.

85. "Doloro nur pro la okuloj"

Iam antaŭe, virino suferis de okuldoloro. Sia konatino demandis ŝin: "Cu vi suferas de

okuldoloro?" La suferantino respondis: "Jes, mi suferas de okuldoloro." La konatino diris: "Oni havas okulojn. Ili certe dolorigas. Kvankam mi ankoraŭ ne eksuferas de okuldoloro, mi volas elfosi ilin por eviti la eventualan doloron." La aliaj admonis ŝin: "Se vi havas okulojn, ili jen doloras jen ne; se vi perdus la okulojn, vi suferos de doloro dum via tuta vivo."

86. Protekti Orelingojn

Iam patro kaj lia filo iris ien por ion fari. Sur la vojo ili renkontis rabiston, kiu pretas prirabi ilin. La filo portis orajn orelingojn, do la patro timis, ke la rabisto forprenos ilin. Li ektiris la orelojn de la filo. Sed la oreloj ne povis tuj disiĝi je lia tiro. Li do detranĉis la kapon de la filo por protekti la orajn ringojn. Poste, kiam la rabisto foriris, li provis remeti la detranĉitan kapon en la antaŭan lokon, sed neniel sukcesis.

Ciuj priridis la malsaĝan patron pro tio.

87. Dividi la Ŝtelaĵon

Iam antaŭe, aro da ŝtelistoj priŝteladis kune kaj havigis al si multajn objektojn. Ili do dividis tion laŭgrade. Iu altvalora teksaĵo ŝajnis ne bone kolorigita, do ili opiniis tion ne valora, kaj donis

al tiu en la malalta grado. La malsuperulo akceptis dividaĵon kun malĝojo. Li plendis, ke li malprofitas de tio. Sed kiam li vendis la teksaĵon en bazaro, riĉuloj en la urbo oferis al li pli altan prezon por la teksaĵoj. Li enspezis pli multe ol la aliaj, kaj ekzaltiĝis de tio.

88. Pro la Falinta Sojfabo

Iam simio portis manplenon da sojfaboj kun si, sed pro malatento li perdis unu. Li do metis la restajn sojfabojn sur la teron por serĉi la perditan. Sed anstataŭ ke li trovis la perditan, la restaj sojfaboj estis formanĝitaj de kokoj kaj anaso.

89. Ora Galputoro

Iam viro promenis sur la vojo, kaj trovis oran galputoron. Li prenis ĝin en sian sinon kun granda ĝojo, kaj daŭrigis sian vojon. Kiam li venis al rivero, kaj demetis siajn vestaĵojn por trapasi la riveron, la galputoro aliformiĝis en venenan serpenton. Sed la viro pensis: "Mi preferus morti de la serpento ol forlasi ĝin." Pro lia firma volo, la serpento denove sin ŝanĝis en oron.

Ce la vojo iu malsaĝulo vidis, kiel la serpento sin ŝanĝis en oron. Li do opiniis, ke serpentoj ĉiam povas fariĝi oron. Li kaptis serpenton kaj metis ĝin en sian sinon, sed perdis sian vivon pro mordo de la serpento.

90. Malriĉulo kaj la Trovita Mono

Iam malriĉulo trovis saketon da ormoneroj dum sia piedirado. Li do tuj ekkalkulis ilin kun granda ĝojo. Sed antaŭ ol li finis la kalkuladon, la perdinto alvenis kaj forprenis la monon. Tiam la malriĉulo pentis, ke li devus foriri senprokraste kun la mono unue. Pro tio li dronis en granda afliktiĝo.

91. Revo de malriĉulo

Iam antaŭe, vivis malriĉulo kun tre malmulta posedaĵo. Vidinte, ke riĉuloj posedas tre multe, li do revis, ke ankaŭ li estus tiel riĉa kiel ili. Sed tamen, lia posedaĵo tute ne povas kompariĝi kun la ilia, do li volis ĵeti la posedaĵon en riveron. La aliaj admonis lin: "Kvankam via posedaĵo estas malmulta, tamen per ĝi vi povas daŭrigis vian vivon dum pluraj tagoj. Kiel vi forĵetos la ĝin en akvon?"

92. Knabo kaj Knelo

Iam patrino piediris kun sia mamsuĉa infano en la sino. Laciĝinte de la vojirado, ŝi kuŝiĝis ĉe la vojo kaj endormiĝis profunde. Tiam aliulo venis al la infano kaj donis al li knelon. Akceptinte ĝin, la infano estis ravita de la bongustaĵo, kaj ne plu zorgis pri sia posedaĵo. La aliulo do demetis liajn arĝentan seruron, perlan kolringon kaj vestaĵojn, kaj forportis ĉion de li.

93. Maljunulino kaj Urso

Iam maljunulino kuŝis sub arbo. Alvenis urso kaj volis kapti ŝin. La maljunulino do kuris ĉirkaŭ la arbo por forfuĝi. Tiam la urso postkuris ŝin, kaj kun unu mano sur la arbo, ĝi volis kapti ŝin per la alia. Subite, genia ideo venis al la maljunulino. Ŝi do tuj ĉirkaŭprenis la arbon, kaj premis la manojn de la urso al la arbo. Pro tio la urso ne plu povis sin movi. Guste tiam alvenis alia homo. La maljunulino do kriis: "Helpu min kapti la urson, ke ni mortigu ĝin kaj dividu la viandon." Tiu homo kredis la maljunulinon, kaj vere kaptis la urson. La maljunulino senprokraste forkuris, sed la homo estis embarasigita de la urso.

94. Kanalo "Mani"

Iam iu adultis kun alies edzino. Antaŭ ol ili finis sian aferon, la edzo revenis de ekstere kaj trovis ilian konduton. La edzo do atendis ĉe la pordo por mortigi la adultanton je lia elĉambriĝo. La virino diris al la adultanto: "Jen mia edzo trovis nian aferon. Ni ne havas alian elirejon. Vi nur povas eliri tra la 'mani' ". Si aludis, ke la adultanto elglitu tra la kloaka kanalo.

Sed la adultanto miskomprenis tion kiel Mani-perlon*. Li ekserĉis, sed nenie povis trovi ĝin. Li do ĵuris: "Se mi ne trovos la Mani-perlon, mi neniam eliru."

Momenton poste, li estis mortigita de la edzo.

*Mani-perlo: Valora magia perlo en legendo, kiu povas eligi ĉiajn objektojn kaj valoraĵojn laŭ onia deziro.

95. Rakonto pri Gekolomboj

Iam antaŭe, paro da gekolomboj vivis kune en ilia nesto. Kiam beroj maturiĝis en aŭtuno, ili plenigis sian neston per tio. Sed poste, la kolektitaj beroj iom post iom malmultiĝis pro sekiĝo, kaj ĝisfine restis nur duono.

La kolombo koleriĝis kaj kulpigis al la kolombino: "Ni kune prenis la berojn kun granda peno. Kial vi sole manĝis ilin, ke restas nur duono?"

La kolombino respondis: "Mi ne manĝis la berojn sole. Ili malmultiĝis per si mem."

La kolombo ne kredis tion. Gi furioziĝis kaj refutis: "Se vi ne manĝis, kiel la beroj povus malmultiĝi per si mem?" Gi do mortigis la kolombinon per sia beko.

Ekpluvis post pluraj tagoj. La beroj malsekiĝis, kaj pligrandiĝis ĝis la antaŭa multeco. Vidinte tion, la vira kolombo ekpentis: "Si fakte neniam ŝtele manĝis berojn. Sin mi miskulpigis kaj erare mortigis." Gi do triste vokadis la kolombinon: "Kien vi iris, mia kara? "

96. Falsa Blindulo

Iam antaŭe, metiisto laboris por la reĝo. Kiam li ne plu povis elteni la pezan laboron, li sin ŝajnis blinda kaj liberigis de tio. Kiam iuj aliaj metiistoj informiĝis pri la afero, ili ankaŭ volis sin blindigi por eviti la pezan laboron. Saĝulo admonis al ili: "Kiel vi volas suferigi vin vane? "

Tiaj malsaĝuloj estas mokitaj de aliaj.

97. Perdo de Vestajo kaj Ormonero

Iam antaŭe, du viroj piediris en dezerto. Sur la vojo ili renkontis rabiston. Iu el ili surportis kotonan vestaĵon, kaj ĝi estis forprenita de la rabisto. La alia do sin kaŝis en herbaron.

La prirabito iam metis ormoneron en la vestaĵan kolumon. Li do petis al la rabisto: "La vestaĵo valoras je ormonero. Mi aĉetu ĝin per mono."

La rabisto demandis: "Kie estas via mono?"

La prirabito prenis la monon el la vestaĵa kolumo, kaj donis ĝin al la rabisto: "Tio ja estas el vera oro. Se vi ne kredas, bonvolu demandi la ormetiiston, kiu sin kaŝas en la herbaro."

Vidinte tion, la rabisto forprenis ankaŭ la vestaĵon de la metiisto. La malsaĝulo perdis ambaŭ vestaĵon kaj ormoneron.

98. Mortigi Testudon

Iam knabeto sin amuzis sur la tero kaj kaptis grandan testudon. Li volis ĝin mortigi, sed ne sciis kiel tion fari. Li do demandis al aliulo: "Kiel mi povu mortigi ĝin?" La viro respondis: "Metu ĝin en akvon kaj dronigu ĝin." La knabo do tuj kredis al la vortoj. Li metis la testudon en la akvon, sed la testudo forkuris de li senprokraste.

百喻经

萧齐天竺三藏求那毗地译

多宝讲寺印赠
世界语佛学网

百喻经目录索引

卷一

引言.....	1
愚人食盐喻.....	2
愚人集牛乳喻.....	2
以梨打破头喻.....	3
妇诈语称死喻.....	3
渴见水喻.....	3
子死欲停置家中喻.....	4
认人为兄喻.....	4
山羌偷官库喻.....	5
叹父德行喻.....	5
三重楼喻.....	6
婆罗门杀子喻.....	6
煮黑石蜜浆喻.....	7
说人喜嗔喻.....	7
杀商主祀天喻.....	8
医与王女药令卒长大喻.....	8
灌甘蔗喻.....	9
债半钱喻.....	9
就楼磨刀喻.....	9
乘船失盂喻.....	10
人说王纵暴喻.....	10
妇女欲更求子喻.....	11
入海取沉水喻.....	11

贼盗锦绣用裹氈褐喻.....	11
种熬胡麻子喻.....	12
水火喻.....	12
人效王眼瞶喻.....	12
治鞭疮喻.....	13
为妇贸鼻喻.....	13
贫人烧粗褐衣喻.....	13
牧羊人喻.....	14
雇借瓦师喻.....	14
估客偷金喻.....	15
斫树取果喻.....	15
送美水喻.....	16
宝篋镜喻.....	16
破五通仙眼喻.....	17
杀群牛喻.....	17
饮木筒水喻.....	17
见他人涂舍喻.....	18
治秃喻.....	18
毗舍阁鬼喻.....	19
估客驼死喻.....	19
磨大石喻.....	20
欲食半饼喻.....	20
奴守门喻.....	21
偷牦牛喻.....	21
贫人能作鸳鸯鸣喻.....	22
野干为折树枝所打喻.....	22
小儿争分别毛喻.....	22
医治脊偻喻.....	23

卷二

五人买婢共使作喻.....	24
伎儿作乐喻.....	24
师患脚付二弟子喻.....	24
蛇头尾共争在前喻.....	25
愿为王剃须喻.....	24
索无物喻.....	25
蹋长者口喻.....	26
二子分财喻.....	26
观作瓶喻.....	27
见水底金影喻.....	27
梵天弟子造物因喻.....	28
病人食雉肉喻.....	28
伎儿着戏罗刹服共相惊怖喻.....	29
人谓故屋中有恶鬼喻.....	29
五百欢喜丸喻.....	30
口诵乘船法而不解用喻.....	31
夫妇食饼共为要喻.....	32
共相怨害喻.....	32
效其祖先急速食喻.....	32
尝庵婆罗果喻.....	33
为二妇故丧其两目喻.....	33
唵米决口喻.....	34
诈言马死喻.....	34
出家凡夫贪利养喻.....	34
驼瓮俱失喻.....	35

田夫思王女喻.....	35
构驴乳喻.....	36
与儿期早行喻.....	36
为王负机喻.....	36
倒灌喻.....	37
为熊所啮喻.....	37
比种田喻.....	38
猕猴喻.....	38
月蚀打狗喻.....	38
妇女患眼痛喻.....	39
父取儿耳珰喻.....	39
劫盗分财喻.....	39
猕猴把豆喻.....	40
得金鼠狼喻.....	40
地得金钱喻.....	40
贫儿欲与富等财物喻.....	41
小儿得欢喜丸喻.....	41
老母捉熊喻.....	42
摩尼水窦喻.....	42
二鸽喻.....	42
诈称眼盲喻.....	43
为恶贼所劫失鬻喻.....	43
小儿得大龟喻.....	44

百喻经卷上

萧齐天竺三藏求那毗地译

闻如是：一时佛住王舍城，在鹄封竹园，与诸大比丘、菩萨摩訶萨，及诸八部三万六千人俱。是时会中有异学梵志五百人俱，从座而起，白佛言：“吾闻佛道洪深，无能及者，故来归问。唯愿说之。”佛言：“甚善！”问曰：“天下为有为无？”答曰：“亦有亦无。”梵志曰：“如今有者，云何言无？如今无者，云何言有？”答曰：“生者言有，死者言无。故说：‘或有或无’。”问曰：“人从何生？”答曰：“人从谷而生。”问曰：“五谷从何而生？”答曰：“五谷从四大火风而生。”问曰：“四大火风从何而生？”答曰：“四大火风从空而生。”问曰：“空从何而生？”答曰：“从无所有生。”问曰：“无所有从何而生？”答曰：“从自然生。”问曰：“自然从何而生？”答曰：“从泥洹而生。”问曰：“泥洹从何而生？”佛言：“汝今问事，何以尔深？泥洹者是不生不死法。”问曰：“佛泥洹未？”答曰：“我未泥洹。”问曰：“若未泥洹，云何得知泥洹常乐？”佛言：“我今问汝，天下众生为苦为乐？”答曰：“众生甚苦。”佛言：“云何名苦？”答曰：“我见众生死时，苦痛难忍，故知死苦。”佛言：“汝今不死，亦知死苦；我见十方诸佛不生不死，故知泥洹常乐。”五百梵志心开意解，求受五戒，悟须陀洹果，复坐如故。佛言：“汝等善听，今为汝广说众喻。”

愚人食盐喻 愚人集牛乳喻 以梨打破头喻 妇诈语称死喻
渴见水喻 子死欲停置家中喻 认人为兄喻 山羌偷官库喻
叹父德行喻 三重楼喻 婆罗门杀子喻 煮黑石蜜浆喻
说人喜嗔喻 杀商主祀天喻 医与王女药令卒长大喻
灌甘蔗喻 债半钱喻 就楼磨刀喻 乘船失釭喻

人说王纵暴喻 妇女欲更求子喻 入海取沉水喻 贼盗锦绣用裹氈褐喻 种熬胡麻子喻 水火喻 人效王眼瞶喻 治鞭疮喻 为妇贸鼻喻 贫人烧粗褐衣喻 牧羊人喻 雇借瓦师喻 估客偷金喻 斫树取果喻 送美水喻 宝篋镜喻 破五通仙眼喻 杀群牛喻 饮木筒水喻 见他人涂舍喻 治秃喻 毗舍阁鬼喻 估客驼死喻 磨大石喻 欲食半饼喻 奴守门喻 偷牦牛喻 贫人能作鸳鸯鸣喻 野干为折树枝所打喻 小儿争分别毛喻 医治脊伛喻

愚人食盐喻 一

昔有愚人，至于他家，主人与食，嫌淡无味。主人闻已，更为益盐。既得盐美，便自念言：“所以美者，缘有盐故。少有尚尔，况复多也！”愚人无智，便空食盐。食已口爽，返为其患。譬彼外道，闻节饮食，可以得道，即便断食。或经七日，或十五日，徒自困饿，无益于道。如彼愚人，以盐美故，而空食之，致令口爽，此亦复尔。

愚人集牛乳喻 二

昔有愚人，将会宾客，欲集牛乳，以俟供设，而作是念：“我今若预于日日中 取牛乳，牛乳渐多，都无安处，或复酢败。不如即就牛腹盛之，待临会时，当顿 取。”作是念已，便捉犝牛母子，各系异处。却后一月，尔乃设会，延置宾客，方牵牛来，欲 取乳，而此牛乳即干无有。时为众宾，或瞋或笑。愚人亦尔。欲修布施，方言待我大有之时，然后布施。未及聚顷，或为县官、水火、盗贼之所侵夺，或卒命终，不及时施。彼亦如是。

以梨打破头喻 ^三

昔有愚人，头上无毛。时有一人，以梨打头，乃至二三，悉皆伤破。时此愚人，默然忍受，不知避去。傍人见之，而语之言：“何不避去？乃住受打，致使头破？”愚人答言：“如彼人者，骄慢恃力，痴无智慧。见我头上无有发毛，谓为是石，以梨打我，头破乃尔！”傍人语言：“汝自愚痴，云何名彼以为痴也？汝若不痴，为他所打，乃至头破，不知逃避。”比丘亦尔，不能具修信戒闻慧，但整威仪，以招利养，如彼愚人，被他打头，不知避去，乃至伤破，反谓他痴。此比丘者亦复如是。

妇诈称死喻 ^四

昔有愚人，其妇端正，情甚爱重。妇无贞信，后于中间，共他交往，邪淫心盛，欲逐旁夫，舍离己婿。于是密语一老母言：“我去之后，汝可赍一死妇女尸，安著屋中。语我夫言，云我已死。”老母于后伺其夫主不在之时，以一死尸置其家中。及其夫还，老母语言：“汝妇已死。”夫即往视，信是己妇。哀哭懊恼。大积薪油，烧取其骨，以囊盛之，昼夜怀挟。妇于后时，心厌傍夫，便还归家，语其夫言：“我是汝妻。”夫答之言：“我妇已死，汝是阿谁？妄言我妇。”乃至二三，犹故不信。如彼外道，闻他邪说，心生惑著，谓为真实，永不可改。虽闻正教，不信受持。

渴见水喻 ^五

过去有人，痴无智慧，极渴须水，见热时焰，谓为是水，即便逐走，至新头河。既至河所，对视不饮。傍人语言：“汝患渴逐水，今至水所，何故不饮？”愚人答言：“若

可饮尽，我当饮之。此水极多，俱不可尽，是故不饮。”尔时众人闻其此语，皆大嗤笑。譬如外道，僻取于理。以己不能具持佛戒，遂便不受，致使将来无得道分，流转生死。若彼愚人见水不饮，为时所笑，亦复如是。

子死欲停置家中喻 六

昔有愚人，养育七子。一子先死，时此愚人见子既死，便欲停置于家中，自欲弃去。傍人见已，而语之言：“生死道异，当速庄严，致于远处而殡葬之。云何得留，自欲弃去？”尔时愚人闻此语已，即自思念：“若不得留，要当葬者，须更杀一子，停担两头，乃可胜致。”于是便更杀其一子而担负之，远葬林野。时人见之，深生嗤笑，怪未曾有。譬如比丘，私犯一戒，情惮改悔，默然覆藏，自说清静。或有智者即语之言：“出家之人，守持禁戒，如护明珠，不使缺落。汝今云何违犯所受，欲不忏悔？”犯戒者言：“苟须忏悔者，更就犯之，然后当出。”遂便破戒，多作不善，尔乃顿出。如彼愚人，一子既死，又杀一子。今此比丘，亦复如是。

认人为兄喻 七

昔有一人，形容端正，智慧具足，复多钱财，举世间，无不称叹。时有愚人，见其如此，便言我兄。所以尔者，彼有钱财，须者则用之，是故为兄。见其还债，言非我兄。傍人语言：“汝是愚人。云何须财名他为兄；及其债时，复言非兄？”愚人答言：“我以欲得彼之钱财，认之为兄，实非是兄。若其债时，则称非兄。”人闻此语，无不笑

之。犹彼外道，闻佛善语，盗窃而用，以为己有。乃至傍人教使修行，不肯修行，而作是言：“为利养故，取彼佛语化导众生，而无实事，云何修行？”犹向愚人，为得财故，言是我兄；及其债时，复言非兄。此亦如是。

山羌偷官库衣喻 八

过去之世，有一山羌，偷王库物，而远逃走。尔时国王，遣人四出，推寻捕得，将至王边，王即责其所得衣处。山羌答言：“我衣乃是祖父之物。”王遣著衣，实非山羌本所有故，不知著之，应在手者著于脚上，应在腰者返著头上。王见贼已，集诸臣等，共详此事，而语之言：“若是汝之祖父已来所有衣者，应当解著，云何颠倒，用上为下？以不解故，定知汝衣必是偷得，非汝旧物。”借以为譬：王者如佛，宝藏如法，愚痴羌者犹如外道。窃听佛法，著己法中，以为自有。然不解故，布置佛法，迷乱上下，不知法相。如彼山羌，得王宝衣，不识次第，颠倒而著，亦复如是。

叹父德行喻 九

昔时有人，于众人中叹己父德，而作是言：“我父慈仁，不害不盗，直做实语，兼行布施。”时有愚人，闻其此语，便作是言：“我父德行，复过汝父。”诸人问言：“有何德行，请道其事。”愚人答曰：“我父小来，断绝淫欲，初无染污。”众人语言：“若断淫欲，云何生汝？”深为时人之所怪笑。犹如世间无知之流，欲赞人德，不识其实，反致毁訾。如彼愚者，意存叹父，言成过失，此亦如是。

三重楼喻 +

往昔之世，有富愚人，痴无所知。到余富家，见三重楼，高广严丽，轩敞疏朗，心生渴仰，即作是念：“我有钱财，不减于彼，云何顷来而不造作如是之楼？”即唤木匠而问言曰：“解作彼家端严舍不？”木匠答言：“是我所作。”即便语言：“今可为我造楼如彼。”是时木匠即便经地垒壑作楼。愚人见其垒壑作舍，犹怀疑惑，不能了知，而问之言：“欲作何等？”木匠答言：“作三重屋。”愚人复言：“我不欲下二重之屋，先可为我作最上屋。”木匠答言：“无有是事！何有不作最下重屋，而得造彼第二之屋？不造第二，云何得造第三重屋？”愚人固言：“我今不用下二重屋，必可为我作最上者。”时人闻已，便生怪笑，咸作此言：“何有不造下第一屋而得上者！”譬如世尊四辈弟子，不能精勤修敬三宝，懒惰懈怠，欲求道果，而作是言：“我今不用余下三果，唯欲得阿罗汉道。”亦为时人之所嗤笑，如彼愚者等无有异。

婆罗门杀子喻 +

昔有婆罗门，自谓多知，于诸星术、种种技艺，无不明达。恃己如此，欲显其德，遂至他国，抱儿而哭。有人问婆罗门言：“汝何故哭？”婆罗门言：“今此小儿，七日当死，愍其夭殇，是以哭耳。”时人语言：“人命难知，计算喜错。设七日头或能不死，何为预哭？”婆罗门言：“日月可暗，星宿可落，我之所记，终无违失。”为名利故，至七日头，自杀其子，以证己说。时诸世人，却后七日，闻其子死，咸皆叹言：“真是智者，所言不错！”心生信服，悉来致敬。犹如佛之四辈弟子，为利养故，自称得道，有愚

人法，杀善法子，诈现慈德，故使将来受苦无穷。如婆罗门为验己言，杀子惑世。

煮黑石蜜浆喻 ^{十二}

昔有愚人煮黑石蜜，有一富人来至其家。时此愚人便作是念：“我今当取黑石蜜浆与此富人。”即著少水，用置火中，即于火上，以扇扇之，望得使冷。傍人语言：“下不止火，扇之不己，云何得冷？”尔时众人悉皆嗤笑。其犹外道，不减烦恼炽然之火，少作苦行，卧棘刺上，五热炙身，而望清凉寂静之道，终无是处。徒为智者之所怪笑。受苦现在，殃流来劫。

说人喜瞋喻 ^{十三}

过去有人，共多人众坐于屋中，叹一外人德行极好，唯有二过：一者喜瞋，二者作事仓卒。尔时此人遇在门外，闻作是语，便生瞋恚，即入其屋，擒彼道已过恶之人，以手打扑。傍人问言：“何故打也？”其人答言：“我曾何时喜瞋、仓卒？而此人者，道我恒喜瞋恚，作事仓卒。是故打之。”傍人语言：“汝今喜瞋、仓卒之相即时现验，云何讳之？”人说过恶而起怨责，深为众人怪其愚惑。譬如世间饮酒之夫，耽荒酗酒，作诸放逸，见人诃责，返生尤嫉。苦引证佐，用自明白。若此愚人，讳闻己过，见他道说，返欲扑打之。

杀商主祀天喻^{十四}

昔有贾客，欲入大海。入大海之法，要须导师，然后可去。即共求觅，得一导师。既得之已，相将发引。至旷野中，有一天祠，当须人祀，然后得过。于是众贾共思量言：“我等伴党，尽是亲属，如何可杀？唯此道师，中用祀天。”即杀导师，以用祭祀。祀天已竟，迷失道路，不知所趣，穷困死尽。一切世人，亦复如是：欲入法海，取其珍宝，当须善行以为导师。毁破善行，生死旷路，永无出期。经历三涂，受苦长远。如彼商贾将入大海，杀其导者，迷失津济，终致困死。

医与王女药令卒长大喻^{十五}

昔有国王，产生一女，唤医语言：“为我与药，立使长大。”医师答言：“我与良药，能使即大。但今卒无，方须求索。比得药顷，王要莫看。待与药已，然后示王。”于是即便远方取药。经十二年，得药来还，与女令服，将示于王。王见欢喜，即自念言：“实是良医，与我女药，能令卒长。”便敕左右，赐以珍宝。时诸人等笑王无智，不晓筹量生来年月，见其长大，谓是药力。世人亦尔。诣善知识，而启之言：“我欲求道，愿见教授，使我立得。”善知识师以方便故，教令坐禅，观十二缘起，渐积众德，获阿罗汉位，踊跃欢喜，而作是言：“快哉！大师速令我等，证最妙法。”

灌甘蔗喻 十六

昔有二人，共种甘蔗，而作誓言：“种好者赏；其不好者，当重罚之。”时二人中，一者念言：“甘蔗极甜，若压取汁，还灌甘蔗树，甘美必甚，得胜于彼。”彼即压甘蔗，取汁用溉，冀望滋味。返败种子，所有甘蔗，一切都失。世人亦尔：欲求善福，恃己豪贵，专形挟势，迫胁下民，陵夺财物，以用作福。本期善果，不知将来反获其殃。如压甘蔗，彼此都失。

债半钱喻 十七

往有商人，贷他半钱，久不得偿，即便往债。前有大河，雇他两钱，然后得渡。到彼往债，竟不得见。来还渡河，复度两钱。为半钱债，而失四钱，兼有道路疲劳乏困。所债甚少，所失甚多。果被众人之所怪笑。世人亦尔。要少名利，致毁大行。苟容己身，不顾礼仪。现受恶名，后得苦报。

就楼磨刀喻 十八

昔有一人，贫穷困苦，为王作事。日月经久，身体羸瘦。王见怜愍，赐一死驼。贫人得已，即便剥皮，嫌刀钝故，求石欲磨。乃于楼上得一磨石，磨刀令利，来下而剥。如是数数往来磨刀，后转劳苦，惮不能数上，悬驼上楼，就石磨刀。深为众人之所嗤笑。犹如愚人，毁破禁戒，多聚钱财，以用修福，望得生天。如悬骆驼上楼磨刀，用功甚多，所得甚少。

乘船失盂喻^{十九}

昔有人乘船渡海，失一银盂，堕于水中。即便思念：“我今画水作记，舍之而去，后当取之。”行经二月，到师子诸国，见一河水，便入其中，觅本失盂。诸人问言：“欲何所作？”答言：“我先失盂，今欲觅取。”问言：“于何处失？”答言：“初入海失。”又复问言：“失经几时？”言：“失来二月。”问言：“失来二月，云何此觅？”答言：“我失盂时，画水作记。本所画水，与此无异，是故觅之。”又复问言：“水则不别。汝昔失时，乃在于彼；今在此觅，何由可得？”尔时众人无不大笑。亦如外道，不修正行，相似善中，横计苦因，以求解脱。犹如愚人，失盂于彼，而于此觅。

人说王纵暴喻^{二十}

昔有一人，说王过罪，而作是言：“王甚暴虐，治政无理。”王闻是语，即大瞋恚，竟不究悉谁作此语。信傍佞人，捉一贤臣，仰使剥脊，取百两肉。有人证明此无是语，王心便悔，索千两肉，用为补脊。夜中呻唤，甚大苦恼。王闻其声，问言：“何以苦恼？取汝百两，十倍与汝。意不足耶？何故苦恼？”傍人答言：“大王，如截子头，虽得千头，不免子死。虽十倍得肉，不免苦痛。”愚人亦尔。不畏后世，贪得现乐，苦切众生，调发百姓，多得财物，望得减罪而得福报。譬如彼王，剥人之脊，取人之肉，以余肉补，望使不痛，无有是处。

妇女欲更求子喻 二十一

往昔世时，有妇女人，始有一子，更欲求子。问余妇女：“谁有能使我重有子？”有一老母语此妇言：“我能使尔求子可得，当须祀天。”问老母言：“祀须何物？”老母语言：“杀汝之子，取血祀天，必得多子。”时此妇女，便随彼语，欲杀其子。傍有智人，嗤笑骂詈：“愚痴无智，乃至如此！未生子者，竟可得不？而杀现子！”愚人亦尔。为生天故，自投火坑，种种害身，为得生天。

入海取沉水喻 二十二

昔有长者子，入海取沉水，积有年载，方得一车。持来归家，诣市卖之。以其贵故，卒无买者。经历多日，不能得售，心甚疲厌，以为苦恼。见人卖炭，时得速售，便生念言：“不如烧之作炭，可得速售。”即烧为炭，诣市卖之，不得半车炭之价直。世间愚人，亦复如是：无量方便，勤行精进，仰求佛果。以其难得，便生退心：不如发心，求声闻果，速断生死，作阿罗汉。

贼偷锦绣用裹氎毼喻 二十三

昔有贼人，入富家舍，偷得锦绣，即持用裹故弊氎毼种种财物，为智人所笑。世间愚人，亦复如是：既有信心，入佛法中，修行善法，及诸功德。以贪利故，破于清净戒及诸功德，为世所笑，亦复如是。

种熬胡麻子喻 二十四

昔有愚人，生食胡麻子，以为不美，熬而食之为美。便生念言：“不如熬而种之，后得美者。”便熬而种之，永无生理。世人亦尔。以菩萨旷劫修行，困难行苦行，以为不乐，便作念言：“不如作阿罗汉，速断生死，其功甚易。”后欲求佛果，终不可得。如彼焦种，无复生理。世间愚人，亦复如是。

水火喻 二十五

昔有一人，事须火用，及以冷水。即便宿火，以澡盥盛水，置于火上。后欲取火，而火都灭；欲取冷水，而水复热。火及冷水，二事俱失。世间之人，亦复如是：入佛法中，出家求道。既得出家，还复念其妻子眷属、世间之事、五欲之乐。由是之故，失其功德之火，持戒之水。念欲之人，亦复如是。

人效王眼瞶喻 二十六

昔有一人，欲得王意，问余人言：“云何得之？”有人语言：“若欲得王意者，王之形相，汝当效之。”此人即便往至王所，见王眼瞶，便效王瞶。王问之言：“汝为病耶？为著风耶？何以眼瞶？”其人答王：“我不病眼，亦不著风，欲得王意。见王眼瞶，故效王也。”王闻是语，即大瞋恚，即便使人种种加苦，摈令出国。世人亦尔。于佛法王欲得亲近，求其善法，以自增长。既得亲近，不解如来法王为众生故，种种方便，现其阙短。或闻其法，见有字句不正，便生讥毁，效其不是。由是之故，于佛法中永失其善，堕于三恶。如彼愚人，亦复如是。

治鞭疮喻 二十七

昔有一人，为王所鞭。既被鞭已，以马屎傅之，欲令速差。有愚人见之，心生欢喜，便作是言：“我快得是治疮方法。”即便归家，语其儿言：“汝鞭我背。我得好法，今欲试之。”儿为鞭背，以马屎傅之，以为善巧。世人亦尔。闻有人言修不净观即得除去五阴身疮，便作是言：“我欲观于女色，及以五欲。”未见不净，返为女色之所惑乱，流转生死，堕入地狱。世间愚人，亦复如是。

为妇贸鼻喻 二十八

昔有一人，其妇端正，唯其鼻丑。其人出外，见他妇面貌端正，其鼻甚好，便作念言：“我今宁可截取鼻，著我妇面上，不亦好乎！”即截他妇鼻，持来归家，急唤其妇：“汝速出来，与汝好鼻。”其妇出来，即割其鼻，寻以他鼻著妇面上。既不相著，复失其鼻，唐使其妇受大苦痛。世间愚人，亦复如是：闻他宿旧沙门、婆罗门有大名德，而为世人之所恭敬，得大利养，便作是念言：“我今与彼便为不异。”虚自假称，妄言有德，既失其利，有伤其行。如截他鼻，徒自伤损。世间愚人，亦复如是。

贫人烧粗褐衣喻 二十九

昔有一人，贫穷困乏。与他客作，得粗褐衣，而被著之。有人见之，而语之言：“汝种姓端正，贵人之子，云何著此粗弊衣褐？我今教汝，当使汝得上妙衣服。当随我语，终不欺汝。”贫人欢喜，敬从其言。主人便在前燃火，语贫人言：“今可脱汝粗褐衣著于火中，于此烧处，当使汝得上

妙钦服。”贫人即便脱著火中。既烧之后，于此火处求觅钦服，都无所得。世间之人，亦复如是：从过去身修诸善法，得此人身，应当保护，进德修业。乃为外道邪恶妖女之所欺诳：“汝今当信我语，修诸苦行，投岩赴火，舍是身已，当生梵天，长寿快乐。”便用其语，即舍身命。身死之后，堕于地狱，备受诸苦。既失人身，空无所获。如彼贫人，亦复如是。

牧羊人喻 三+

昔有一人，巧于牧羊，其羊滋多，乃有千万。极大慳贪，不肯外用。时有一人，善于巧诈，便作方便，往共亲友，而语之言：“我今共汝极成亲爱，便为一体，更无有异。我知彼家有一好女，当为汝求，可用为妇。”牧羊之人，闻之欢喜，便大与羊及诸财物。其人复言：“汝妇今日已生一子。”牧羊之人，未见于妇，闻其已生，心大欢喜，重与彼物。其人后复而与之言：“汝儿生已，今已死矣！”牧羊之人闻此人语，便大啼泣，嘘歔不已。世间之人，亦复如是：既修多闻，为其名利，秘惜其法，不肯为人教化演说。为此漏身之所诳惑，妄欺世乐。如己妻息，为其所欺，丧失善法，后失身命，并及财物，便大悲泣，生其忧苦。如彼牧羊之人，亦复如是。

雇请瓦师喻 三十一

昔有婆罗门师，欲作大会，语弟子言：“我须瓦器，以供会用。汝可为我雇请瓦师。诣市觅之。”时彼弟子往瓦师家。时有一人，驴负瓦器，至市欲卖。须臾之间，驴尽破

之。还来家中，啼哭懊恼。弟子见已，而问之言：“何以悲叹懊恼如是？”其人答言：“我为方便，勤苦积年，始得成器。诣市欲卖。此弊恶驴，须臾之顷，尽破我器。是故懊恼。”尔时弟子见闻是已，欢喜念言：“此驴乃是佳物！久时所作，须臾能破。我今当买此驴。”瓦师欢喜，即便卖与。乘来归家，师问之言：“汝何以不得瓦师将来？用是驴为？”弟子答言：“此驴胜于瓦师。瓦师久时所作瓦器，少时能破。”时师语言：“汝大愚痴，无有智慧。此驴今者适可能破，假使百年，不能成一。”世间之人，亦复如是：虽百年受人供养，都无报偿，常为损害，终不为益。背恩之人，亦复如是。

估客偷金喻 三十二

昔有二估客，共行商贾，一卖真金，其第二者卖兜罗绵。有他买真金者，烧而试之。第二估客即便偷他被烧之金，用兜罗绵裹。时金热故，烧绵都尽。情事既露，二事俱失。如彼外道，偷取佛法，著己法中，妄称已有，非是佛法。由是之故，烧灭外典，不行于世。如彼偷金，事情都现，亦复如是。

斫树取果喻 三十三

昔有国王，有一好树，高广极大，常有好果，香而甜美。时有一人，来至王所。王与之言：“此之树上，将生美果，汝能食不？”即答王言：“此树高广，虽欲食之，何由能得？”即便断树，望得其果。既无所获，徒自劳苦。后还欲竖，树已枯死，都无生理。世间之人，亦复如是：如来法王有持戒树，能生胜果。心生愿乐，欲得果食，应当持

戒，修诸功德。不解方便，返毁其禁，如彼伐树，复欲还活，都不可得。破戒之人，亦复如是。

送美水喻 三十四

昔有一聚落，去王城五由旬。村中有好美水，王敕村人，常使日日送其美水。村人疲苦，悉欲移避，远此村去。时彼村主语诸人言：“汝等莫去，我当为汝白王，改五由旬作三由旬，使汝得近，往来不疲。”即往白王，王为改之，作三由旬。众人闻已，便大欢喜。有人语言：“此故是本五由旬，更无有异。”虽闻此言，信王语故，终不肯去。世间之人，亦复如是：修行正法，度于五道，向涅槃城，心生厌倦，便欲舍离，顿驾生死，不能复进。如来法王有大方便，于一乘法分别说三。小乘之人，闻人欢喜，以为易行，修善进德，求度生死。后闻人说无有三乘，故是一道。以信佛语，终不肯舍。如彼村人，亦复如是。

宝篋镜喻 三十五

昔有一人，贫穷困乏，多负人债，无以可偿，即便逃避。至空旷处，值篋，满中珍宝。有一明镜，著珍宝上，以盖覆之。贫人见已，心大欢喜，即便发之。见镜中人，便生惊怖，叉手语言：“我谓空篋，都无所有。不知有君在此篋中，莫见瞋也。”凡夫之人，亦复如是：为无量烦恼之所穷困，而为生死、魔王、债主之所缠著。欲避生死，入佛法中，修行善法，作诸功德，如值宝篋。为身见镜之所惑乱，妄见有我，即便封著，谓是真实。于是堕落，失诸功德，禅定道品、无漏诸善、三乘道果，一切都失。如彼愚人，弃于宝篋。著我见者，亦复如是。

破五通仙眼喻 三十六

昔有一人，入山学道，得五通仙，天眼彻视，能见地中一切伏藏种种珍宝。国王闻之，心大欢喜，便语臣言：“云何得使此人常在我国，不余处去，使我藏中得多珍宝？”有一愚臣，辄便往至，挑仙人双眼，持来白王：“臣以挑眼，更不得去，常住是国。”王语臣言：“所以贪得仙人住者，能见地中一切伏藏。汝今毁眼，何所复任？”世间之人，亦复如是：见他头陀苦行，山林旷野，冢间树下，修四意止及不净观，便强将来，于其家中，种种供养，毁他善法，使道果不成。丧其道眼，已失其利，空无所获。如彼愚臣，唐毁他目也。

杀群牛喻 三十七

昔有一人，有二百五十头牛，常驱逐水草，随时喂食。时有一虎，啖食一牛。尔时牛主即作念言：“已失一牛，俱不全足，用是牛为！”即便驱至深坑高岸，排著坑底，尽皆杀之。凡夫愚人，亦复如是：受持如来具足之戒，若犯一戒，不生惭愧，清净忏悔，便作念言：“我已破一戒，既不具足，何用持为？”一切都破，无一在者。如彼愚人，尽杀群牛，无一在者。

饮木筒水喻 三十八

昔有一人，行来渴乏，见木筒中有清净水，就而饮之。饮水已足，即便举手语木筒言：“我已饮竟，水莫复来。”虽作是语，水流如故。便瞋恚言：“我已饮竟，语汝莫来，

何以故来？”有人见之言：“汝大愚痴，无有智慧。汝何以不去，语言莫来？”即为挽却，牵余处去。世间之人，亦复如是：为生死渴爱，饮五欲咸水。既为五欲之所疲厌，如彼饮足，便作是言：“汝色声香味，莫复更来使我见也。”然此五欲相续不断。既见之已，便复瞋恚：“语汝速灭，莫复更生。何以故来，使我见之？”时有智人而语之言：“汝欲得离者，当摄汝六情，闭其心意，妄想不生，便得解脱。何必不见，欲使不生？”如彼饮水愚人，等无有异。

见他人涂舍喻 三十九

昔有一人，往至他舍，见他屋舍墙壁涂治，其地平正，清净甚好。便问之言：“用何和涂，得如是好？”主人答言：“用稻谷 水浸令熟，和泥涂壁，故得如是。”愚人即便而作念言：“若纯以稻 ，不如合稻而用作之，壁可白净，泥治平好。”便用稻谷和泥，用涂其壁。望得平正，返更高下，壁都坼裂。虚弃稻谷，都无利益，不如惠施，可得功德。

凡夫之人，亦复如是：闻圣人说法，修行诸善，舍此身已，可得生天，及以解脱。便自杀身，望得生天，及以解脱。徒自虚丧，空无可获，如彼愚人。

治秃喻 四十

昔有一人，头上无毛。冬则大寒，夏则患热，兼为蚊虻之所啖食。昼夜受恼，甚以为苦。有一医师，多诸方术。时彼秃人，往至其所，语其医言：“唯愿大师，为我治之。”时彼医师，亦复头秃，即便脱帽示之，而语之言：“我亦患之，以为痛苦。若令我治能得差者，应先自治，以除其患。”

世间之人，亦复如是：为生老病死之所侵扰，欲求长生不死之处，闻有沙门、婆罗门等，世之良医，善疗众患，便往其所而与之言：“唯愿为我除去无常生死之患，常处安乐，长存不变。”时婆罗门等即便报言：“我亦患此无常生老病死，种种求觅长存之处，终不能得。今我若能使汝得者，我亦应先自得，令汝亦得。”如彼患秃之人，徒自疲劳，不能得差。

毗舍阁鬼喻 四十一

昔有二毗舍阁鬼，共有一筐、一杖、一履。二鬼共诤，各各欲得。二鬼纷纭，竟日不能使平。时有一人，来见之已，而问之言：“此筐、杖、履有何奇异？汝等共诤，瞋忿乃尔？”二鬼答言：“我此筐者，能出一切衣服、饮食、床褥、卧具，资生之物，尽从中出。执此杖者，怨敌归服，无敢与诤。”著此履者，能令人飞行无挂碍。”此人闻已，即语鬼言：“汝等小远，我当为汝平等分之。”鬼闻其语，寻即远避。此人即时抱筐捉杖蹶履而飞。二鬼愕然，竟无所得。人语鬼言：“尔等所诤，我已得去。今使尔等更无所诤。”毗舍阁者，喻于众魔，及以外道；布施如筐，人天五道资用之具，皆从中出；禅定如杖，消伏魔怨烦恼之贼；持戒如履，必升人、天。诸魔外道诤筐者，喻于有漏中强求果报，空无所得。若能修行善行，及以布施、持戒、禅定，便得离苦，获得道果。

估客驼死喻 四十二

譬如估客，游行商贾，会于路中，而驼卒死。驼上所载，多有珍宝、细软、上氎、种种杂物。驼既死已，即剥

其皮。商主舍行，坐二子弟而语之言：“好看驼皮，莫使湿烂。”其后天雨，二人顽痴，尽以好氈覆此皮上，氈尽湿烂。皮氈之价，理自悬殊，以愚痴故，以氈覆皮。世间之人，亦复如是：其不杀者，喻于白氈；其驼皮者，即喻财货；天雨湿烂，喻于放逸、败坏善行。不杀戒者，即佛法身最上妙因，然不能修，但以财货造诸塔庙，供养众僧，舍根取末，不求其本。漂浪五道，莫能自出。是故行者应当精心，持不杀戒。

磨大石喻 四十三

譬如有人，磨一大石，勤加功力，经历日月，作小戏牛。用功既重，所期甚轻。世间之人，亦复如是：磨大石者，喻于学问，精勤劳苦；作小牛者，喻于名闻，互相是非。夫为学者，研思精微，博通多识，宜应履行，远求胜果。方求名誉，骄慢贡高，增长过患。

欲食半饼喻 四十四

譬如有人，因其饥故，食七枚煎饼。食六枚半已，便得饱满。其人恚悔，以手自打，而作是言：“我今饱足，由此半饼。然前六饼，唐自捐弃。设知半饼能充足者，应先食之。”世间之人，亦复如是：从本以来，常无有乐，然其痴倒，横生乐想。如彼痴人，于半番饼，生于饱想。世人无知，以富贵为乐。夫富贵者，求时甚苦；既获得已，守护亦苦；后还失之，忧念复苦。于三时中，都无有乐。犹如衣食，遮故名乐，于辛苦中，横生乐想。诸佛说言：“三界无安，皆是大苦；凡夫倒惑，横生乐想。”

奴守门喻 四十五

譬如有人，将欲远行，敕其奴言：“尔好守门，并看驴索。”其主行后，时邻里家有作乐者，此奴欲听，不能自安。寻以索系门，置于驴上，负至戏处，听其作乐。奴去之后，舍中财物，贼尽持去。大家行还，问其奴言：“财宝所在？”奴便答言：“大家先付门、驴及索，自是以外，非奴所知。”大家复言：“留尔守门，正为财物。财物既失，用于门为？”生死愚人为爱奴仆，亦复如是：如来教诫常护根门，莫著六尘。守无明驴，看于爱索。而诸比丘不奉佛教，贪求利养，诈现清白，静处而坐，心意流驰，贪著五欲，为色、声、香、味之所惑乱，无明覆心，爱索缠缚，正念、觉、意，道品财宝，悉皆散失。

偷犛牛喻 四十六

譬如一村，共偷犛牛，而共食之。其失牛者，逐迹至村，唤此村人，问其由状，而语之言：“在尔此村不？”偷者对曰：“我实无村。”又问：“尔村中有池，在此池边共食牛不？”答言：“无池。”又问：“池傍有树不？”对言：“无树。”又问：“偷牛之时，在尔村东不？”对曰：“无东。”又问：“当尔偷牛，非日中时耶？”对曰：“无中。”又问：“纵可无村，及以无树，何有天下无东无时？知尔妄语，都不可信。尔偷牛食不？”对言：“实食。”破戒之人，亦复如是：覆藏罪过，不肯发露，死入地狱。诸天善神以天眼观，不得覆藏。如彼食牛，不得欺拒。

贫人能作鸳鸯鸣喻 四十七

昔外国节，法庆之日，一切妇女，尽持优钵罗花，以为鬘饰。有一贫人，其妇语言：“尔若能得优钵罗花，来用与我，为尔作妻；若不能得，我舍尔去。”其夫先来常善能作鸳鸯之鸣。即入王池，作鸳鸯鸣，偷优钵罗花。时守池者而作是问：“池中者谁？”而此贫人，失口答言：“我是鸳鸯。”守者捉得，将诣王所，而于中道，复更和声，作鸳鸯鸣。守池者言：“尔先不作，今作何益！”世间愚人，亦复如是：终身残害，作众恶业，不习心行，使令调善。临命终时，方言：“今我欲得修善。”狱卒将去付阎罗王，虽欲修善，亦无所及已。如彼愚人，欲到王所，作鸳鸯鸣。

野干为折树枝所打喻 四十八

譬如野干，在于树上，风吹枝折，堕其脊上，即便闭目，不欲看树。舍弃而走，到于露地，乃至日暮，亦不肯来。遥见风吹大树，枝柯动摇上下，便言：“唤我”，寻来树下。愚痴弟子，亦复如是：已得出家，得近师长，以小呵责，即便逃走。复于后时，遇恶知识，恼乱不已，方还师所。如是去来，是为愚惑。

小儿争分别毛喻 四十九

譬如昔日，有二小儿，入河游戏，于此水底，得一把毛。一小儿言：“此是仙须。”一小儿言：“此是黑毛。”尔时河边有一仙人。此二小儿诤之不已，诣彼仙所，决其所疑。而彼仙人，寻取米及胡麻子，口中含嚼，吐著掌中，

语小儿言：“我掌中者，似孔雀屎。”而此仙人不答他问，人皆知之。世间愚人，亦复如是：说法之时，戏论诸法，不答正理，如彼仙人不答所问，为一切人之所嗤笑。浮漫虚说，亦复如是。

医治脊偻喻 五十

譬如有人，卒患脊偻，请医疗治。医以酥涂，上下著板，用力痛压，不觉双目一时并出。世间愚人，亦复如是：为修福故，治生估贩，作诸非法，其事虽成，利不补害。将来之世，入于地狱，喻双目出。

百喻经卷上

百喻经卷下

萧齐天竺三藏求那毗地译

五人买婢共使作喻 伎儿作乐喻 师患脚付二弟子喻 蛇
头尾共争在前喻 愿为王剃须喻 索无物喻 蹋长者口喻
二子分财喻 观作瓶喻 见水底金影喻 梵天弟子造物因
喻 病人食雉肉喻 伎儿着戏罗刹服共相惊怖喻 人谓故
屋中有恶鬼喻 五百欢喜丸喻 口诵乘船法而不解用喻
夫妇食饼共为要喻 共相怨害喻 效其祖先急速食喻 尝
庵婆罗果喻 为二妇故丧其两目喻 唵米决口喻 诈言马
死喻 出家凡夫贪利养喻 驼瓮俱失喻 田夫思王女喻

构驴乳喻 与儿期早行喻 为王负机喻 倒灌喻 为熊所啮喻 比种田喻 猕猴喻 月蚀打狗喻 妇女患眼痛喻 父取儿耳珰喻 劫盗分财喻 猕猴把豆喻 得金鼠狼喻 地得金钱喻 贫儿欲与富等财物喻 小儿得欢喜丸喻 老母捉熊喻 摩尼水窦喻 二鸽喻 诈称眼盲喻 为恶贼所劫失氈喻 小儿得大龟喻

五人买婢共使作喻 一

譬如五人共买一婢。其中一人语此婢言：“与我浣衣。”又有一人复语浣衣。婢语次者：“先与其浣。”后者恚曰：“我共前人同买于汝，云何独尔？”即鞭十下。如是五人各打十下。五阴亦尔。烦恼因缘，合成此身，而此五阴，恒以生、老、病、死、无量苦恼榜笞众生。

伎儿作乐喻 二

譬如伎儿，王前作乐，王许千钱。后从王索，王不与之。王语之言：“汝向作乐，空乐我耳；我与汝钱，亦乐汝耳。”世间果报，亦复如是：人中天上，虽受少乐，亦无有实。无常败灭，不得久住，如彼空乐。

师患脚付二弟子喻 三

譬如一师，有二弟子。其师患脚，遣二弟子，人当一脚，随时按摩。其二弟子，常相憎嫉。一弟子行，其一弟子捉其所当按摩之脚，以石打折。彼既来已，忿其如是，

复捉其所按之脚，寻复打折。佛法学徒，亦复如是：方等学者，非斥小乘；小乘学者，复非方等。故使大圣法典，二途兼亡。

蛇头尾共争在前喻^四

譬如有蛇，尾与头言：“我应在前。”头语尾言：“我恒在前，何以卒尔？”头果在前，其尾缠树，不能得去。放尾在前，即堕火坑，烧烂而死。师徒弟子，亦复如是：言师耆老，每恒在前；我诸年少，应为导首。如是年少，不闲戒律，多有所犯。因即相牵，入于地狱。

愿为王剃须喻^五

昔者有王，有一亲信，于军阵中，殒命救王，使得安全。王大欢喜，与其所愿。即便问言：“汝何所求，恣汝所欲。”臣便答言：“王剃须时，愿听我剃。”王言：“此事若适汝意，听汝所愿。”如此愚人，世人所笑。半国之治，大臣辅相，悉皆可得，乃求贱业。愚人亦尔。诸佛于无量劫，难行苦行，自致成佛。若得遇佛及值遗法，人身难得，譬如盲龟浮木孔。此二难值，今已遭遇。然其意劣，奉持少戒，便以为足，不求涅槃胜妙法也。无心进求，自行邪事，便以为足。

索无物喻^六

昔有二人，道中共行，见有一人，将胡麻车在险路中不得前。时将车者，语彼二人：“佐我推车，出此险路。”二人答言：“与我何物？”将车者言：“无物与汝。”时此二人，即佐推车。至于平地，语将车人言：“与我物来。”答

言：“无物。”又复语言：“与我‘无物’。”二人之中，其一人者，含笑而言：“彼不肯与，何足为愁？”其人答言：“与我无物，必应有‘无物’。”其一人言：“‘无物’者，二字共合，是为假名。”世俗凡夫，著无物者，使生无所有处。第二人言“无物”者，即是无相、无愿、无作。

蹋长者口喻 七

昔有大富长者，左右之人，欲取其意，皆尽恭敬。长者唾时，左右侍人，以脚踏却。有一愚者，不及得蹋，而作是言：“若唾地者，诸人蹋却。欲唾之时，我当先蹋。”于是长者正欲咳唾，时此愚人即便举脚，蹋长者口，破唇折齿。长者语愚人言：“汝何以故，蹋我唇口？”愚人答言：“若长者唾出落地，左右谄者已得蹋去；我虽欲蹋，每常不及。以是之故，唾欲出口，举脚先蹋，望得汝意。”凡物须时，时未及到，强设功力，返得苦恼。以是之故，世人当知“时”与“非时”。

二子分财喻 八

昔摩罗国有一刹利，得病极重，必知定死。诫敕二子：“我死之后，善分财物。”二子随教，于其死后，分作二分。兄言弟分不平。尔时有一愚老人言：“教汝分物，使得平等。现所有物，破作二分。云何破之？所谓衣裳中割作二分，盘、瓶亦复中破作二分，所有瓮、缸亦破作二分，钱亦破作二分。如是一切所有财物尽皆破之，而作二分。”如是分物，人所嗤笑。如诸外道，偏修分别论。论门有四种：有“决定答论门”，譬如人一切有皆死，此是决定答论门。死者必有生，是“应分别答”。爱尽者无生，有爱必有生，是名“分别答论门”。有问“人为最胜不？”应反问言：“汝问三恶道？”

为问诸天?若问三恶道，人实为最胜；若问于诸天，人必为不如。”如是等义，名“反问答论门”。若问十四难，若问世界及众生有边、无边，有终始、无终始，如是等义，名“置答论门”。诸外道愚痴，自以为智慧，破于四种论，作一分别论，喻如愚人分钱物，破钱为两段。

观作瓶喻 九

譬如二人，至陶师所，观其蹋轮而作瓦瓶，看无厌足。一人舍去，往至大会，极得美膳，又获珍宝。一人观瓶，而作是言：“待我看讫。”如是渐冉，乃至日没，观瓶不已，失于衣食。愚人亦尔，修理家务，不觉非常。

今日营此事，明日造彼业。
诸佛大龙出，雷音遍世间。
法雨无障碍，缘事故不闻。
不知死卒至，失此诸佛会。
不得法珍宝，常处恶道穷。
背弃于正法，彼观缘事瓶，
终常无竟已，是故失法利，
永无解脱时。

见水底金影喻 十

昔有痴人，往大池所，见水底影，有真金像，谓呼“有金”，即入水中，挠泥求觅，疲极不得。还出复坐。须臾水清，复现金色，复更入里，挠泥更求觅，亦复不得。其父觅子，得来见子，而问子言：“汝何所作，疲困如是？”子白父言：“水底有真金。我时投水，欲挠泥取，疲极不得。”

父看水底真金之影，而知此金在于树上。所以知之，影现水底。其父言曰：“必飞鸟衔金，著于树上。”即随父语，上树求得。

凡夫愚痴人，无智亦如是。
于无我阴中，横生有我想。
如彼见金影，勤苦而求觅，
徒劳无所得。

梵天弟子造物因喻 ^{十一}

婆罗门众皆言：“大梵天王是世间父，能造万物，造万物主者。”有弟子言：“我亦能造万物。”实是愚痴，自谓有智。语梵天言：“我欲造万物。”梵天王语言：“莫作此意。汝不能造。”不用天语，便欲造物。梵天见其弟子所造之物，即语之言：“汝作头太大，作项极小；作手太大，作臂极小；作脚极小，作踵极大；如似毗舍阁鬼。”以此义当知，各各自业所造，非梵天能造。诸佛说法，不著二边，亦不著断，亦不著常，如似八正道说法。诸外道见是断常事已，便生执著，欺诳世间，作法形像，所说实是非法。

病人食雉肉喻 ^{十二}

昔有一人，病患委笃。良医占之云：“须恒食一种雉肉，可得愈病。”而此病者，市得一雉，食之已尽，更不复食。医于后时，见便问之：“汝病愈未？”病者答言：“医先教我，恒食雉肉，是故今者食一雉已尽，更不敢食。”医复语言：“若前雉已尽，何不更食？汝今云何止食一雉，望得愈病？”一切外道，亦复如是：闻佛菩萨无上良医说言，当解心识。

外道等执于常见，便谓过去、未来、现在唯是一识，无有迁谢。犹食一雉，是故不能疗其愚惑烦恼之病。大智诸佛，教诸外道，除其常见：一切诸法，念念生灭，何有一识，常恒不变？如彼世医，教更食雉，而得病愈。佛亦如是，教诸众生，令得解诸法，坏故不常、续故不断，即得铲除常见之病。

伎儿著戏罗刹服共相惊怖喻 ^{十三}

昔乾陀卫国有诸伎儿，因时饥俭，遂食他土。经婆罗新山，而此山中，素饶恶鬼、食人罗刹。时诸伎儿，会宿山中，山中风寒，然火而卧。伎人之中有患寒者，著彼戏衣罗刹之服，向火而坐。时行伴中从睡寤者，卒见火边有一罗刹，竟不谛观，舍之而走。遂相惊动，一切伴侣，悉皆逃奔。时彼伴中著罗刹衣者，亦复寻逐，奔驰绝走。诸同行者，见其在后，谓欲加害，倍增惶怖，越度山河，投赴沟壑，身体伤破，疲极委顿，乃至天明，方知非鬼。一切凡夫，亦复如是：处于烦恼，饥俭善法，而欲远求常乐我净，无上法食，便于五阴之中，横计于我，以我见故，流驰生死，烦恼所逐，不得自在，坠堕三途，恶趣沟壑。至天明者，喻生死夜尽，智慧明晓，方知五阴无有真我。

人谓故屋中有恶鬼喻 ^{十四}

昔有故屋，人谓此室常有恶鬼，皆悉怖畏，不敢寢息。时有一人，自谓大胆，而作是言：“我欲入此室中寄卧一宿。”即入宿止。后有一人，自谓胆勇胜于前人，复闻傍人言此室中恒有恶鬼，即欲入中。排门将前，时先入者谓其是鬼，

即复推门，遮不听前。在后来者复谓有鬼。二人斗诤，遂至天明。既相睹已，方知非鬼。一切世人，亦复如是：因缘暂会，无有宰主，一一推析，谁是我者？然诸众生，横计是非，强生诤讼，如彼二人，等无差别。

五百欢喜丸喻^{十五}

昔有一妇，荒淫无度，欲情既盛，嫉恶其夫。每思方策，频欲残害。种种设计，不得其便。会值其夫，聘使邻国。妇密为计，造毒药丸，欲用害夫。诈语夫言：“尔今远使，虑有乏短。今我造作五百欢喜丸，用为资粮，以送与尔。尔若出国，至他境界，饥困之时，乃可取食。”夫用其言，至他界已，未及食之。于夜暗中，止宿林间，畏惧恶兽，上树避之。其欢喜丸忘置树下。即以其夜值五百偷贼，盗彼国王五百匹马，并及宝物，来止树下。由其逃突，尽皆饥渴，于其树下，见欢喜丸，诸贼取已，各食一丸。药毒气盛，五百群贼，一时俱死。时树上人，至天明已，见此群贼死在树下，诈以刀箭斫射死尸，收其鞍马，并及财宝，驱向彼国。时彼国王，多将人众，鞍乘来逐。会于中路，值于彼王。彼王问言：“尔是何人？何处得马？”其人答言：“我是某国人，而于道路，值此群贼，共相斫射。五百群贼，今皆一处，死在树下。由是之故，我得此马，及以珍宝，来投王国。若不见信，可遣往看，贼之疮痍，杀害处所。”王时即遣亲信往看，果如其言。王时欣然，叹未曾有。既还国已，厚加爵赏，大赐珍宝，封以聚落。彼王旧臣，咸生嫉妒，而白王言：“彼是远人，未可服信。如何卒尔宠遇过厚，至于爵赏，逾越旧臣？”远人闻已，而作是言：“谁有勇健，能共我试？请于平原校其技能。”旧人愕然，无敢敌者。后时彼国大旷野中有恶狮子，截道杀人，断绝

王路。时彼旧臣，详共议之：“彼远人者，自谓勇健，无能敌者。今复若能杀彼师子，为国除害，真为奇特。”作是议已，便白于王。王闻是已，给赐刀杖，寻即遣之。尔时远人既受敕已，坚强其意，向师子所。师子见之，奋激鸣吼，腾跃而前。远人惊怖，即便上树。师子张口，仰头向树。其人怖急，失所捉刀，值师子口，师子寻死。尔时远人，欢喜踊跃，来白于王。王倍宠遇。时彼国人，卒尔敬服，咸皆赞叹。其妇人欢喜丸者，喻不净施；王遣使者，喻善知识；至他国者，喻于诸天；杀群贼者，喻得须陀洹，强断五欲，并诸烦恼；遇彼国王者，喻遭值贤圣；国旧人等生嫉妒者，喻诸外道，见有智者能断烦恼、及以五欲，便生诽谤，言无此事；远人激厉而言旧臣无能与我为敌者，喻于外道无敢抗衡；杀师子者，喻破恶魔，既断烦恼，又伏恶魔，便得无著道果封赏；每常怖怯者，喻能以弱而制于强。其施初时，虽无净心，然彼其施，遇善知识，便获胜报。不净之施，犹尚如此，况复善心欢喜布施。是故应当于福田所勤心修施。

口诵乘船法而不解用喻 十六

昔有大长者子，共诸商人入海采宝。此长者子善诵人海捉船方法：若入海水漩湊洄流砥激之处，当如是捉，如是正，如是住。语众人言：“入海方法，我悉知之。”众人闻已，深信其语。既至海中，未经几时，船师遇病，忽然便死。时长者子即便代处。至洄湊驶流之中，唱言当如是捉，如是正。船盘迴旋转，不能前进，至于宝所。举船商人，没水而死。凡夫之人，亦复如是：少习禅法，安般数息，及不净观。虽诵其文，不解其义。种种方法，实无所晓，自言善解，妄授禅法，使前人迷乱失心，倒错法相，终年累岁，空无所获。如彼愚人，使他没海。

夫妇食饼共为要喻 ^{十七}

昔有夫妇，有三番饼，夫妇共分，各食一饼。余一番在，共作要言：“若有语者，要不与饼。”既作要已，为一饼故，各不敢语。须臾有贼，入家偷盗，取其财物，一切所有，尽毕贼手。夫妇二人，以先要故，眼看不语。贼见不语，即其夫前，侵略其妇。其夫眼见，亦复不语。妇便唤贼，语其夫言：“云何痴人，为一饼故，见贼不唤？”其夫拍手笑言：“咄！婢，我定得饼，不复与尔。”世人闻之，无不嗤笑。凡夫之人，亦复如是：为小名利故，诈现静默，为虚假烦恼种种恶贼之所侵略，丧其善法，坠堕三途，都不怖畏。求出世道，方于五欲，耽著嬉戏，虽遭大苦，不以为患。如彼愚人，等无有异。

共相怨害喻 ^{十八}

昔有一人，共他相瞋，愁忧不乐。有人问言：“汝今何故，愁悴如是？”即答之言：“有人毁我，力不能报，不知何方，可得报之？是以愁耳。”有人语言：“唯有《毗陀罗咒》可以害彼。但有一患，未及害彼，返自害己。”其人闻已，便大欢喜：“愿但教我。虽当自害，要望伤彼。”世间之人，亦复如是：为瞋恚故，欲求《毗陀罗咒》，用恼于彼，竟未害他，先为瞋恚，反自恼害，堕于地狱、畜生、饿鬼。如彼愚人，等无差别。

效其祖先急速食喻 ^{十九}

昔有一人，从北天竺至南天竺。住止既久，即聘其女共为夫妇。时妇为夫造设饮食，夫得急吞，不避其热。妇时怪之，语其夫言：“此中无贼劫夺人者，有何急事，匆匆

乃尔，不安徐食？”夫答妇言：“有好密事，不得语汝。”妇闻其言，谓有异法，殷勤问之。良久乃答：“我祖父已来，法常速食。我今效之，是故疾耳。”世间凡夫，亦复如是：不达正理，不知善恶，作诸邪行，不以为耻，而云我祖父已来作如是法，至死受行，终不舍离。如彼愚人，习其速食，以为好法。

尝庵婆罗果喻 二十

昔有一长者，遣人持钱，至他园中，买菴婆罗果，而欲食之，而敕之言：“好甜美者，汝当买来。”即便持钱，往买其果。果主言：“我此树果，悉皆美好，无一恶者。汝尝一果，足以知之。”买果者言：“我今当一一尝之，然后当取。若但尝一，何以可知？”寻即取果，一一皆尝。持来归家，长者见已，恶而不食，便一切都弃。世间之人，亦复如是：闻持戒施得大富贵，身常安隐，无有诸患。不肯信之，便作是言：“布施得福，我自得时，然后可信。”目睹现世贵贱贫穷，皆是先业所获果报，不知推一，以求因果，方怀不信，须己自经。一旦命终，财物丧失，如彼尝果，一切都弃。

为二妇故丧其两目喻 二十一

昔有一人，聘取二妇。若近其一，为一所瞋。不能裁断，便在二妇中间，正身仰卧。值天大雨，屋舍淋漏，水土俱下，堕其眼中。以先有要，不敢起避，遂令二目俱失其明。世间凡夫，亦复如是：亲近邪友，习行非法，造作结业，堕三恶道，长处生死，丧智慧眼。如彼愚夫，为其二妇故，二眼俱失。

噉米决口喻 二十三

昔有一人，至妇家舍，见其捣米，便往其所，偷米噉之。妇来见夫，欲共其语，满口中米，都不应和。羞其妇故，不肯弃之，是以不语。妇怪不语，以手摸看，谓其口肿，语其父言：“我夫始来，卒得口肿，都不能语。”其父即便唤医治之。时医言曰：“此病最重，以刀决之，可得差耳！”即便以刀决破其口，米从口出，其事彰露。世间之人，亦复如是：作诸恶行，犯于净戒，覆藏其过，不肯发露，堕于地狱、畜生、饿鬼。如彼愚人，以小羞故，不肯吐米，以刀决口，乃显其过。

诈言马死喻 二十三

昔有一人，骑一黑马，入阵击贼，以其怖故，不能战斗。便以血污涂其面目，诈现死相，卧死人中。其所乘马，为他所夺。军众既去，便欲还家，即截他人白马尾来。既到舍已，有人问言：“汝所乘马，今为所在？何以不乘？”答言：“我马已死，遂持尾来。”旁人语言：“汝马本黑，尾何以白？”默然无对，为人所笑。世间之人，亦复如是：自言善好，修行慈心，不食酒肉，然杀害众生，加诸楚毒，妄自称善，无恶不造。如彼愚人，诈言马死。

出家凡夫贪利养喻 二十四

昔有国王，设于教法：诸有婆罗门等，在我国内，制抑洗净。不洗净者，驱令策使，种种苦役。有婆罗门，空捉澡罐，诈言洗净。人为著水，即便泻弃，便作是言：“我

不洗净，王自洗之。”为王意故，用避王役，妄言洗净，实不洗之。出家凡夫，亦复如是：剃头染衣，内实毁禁，诈现持戒，望求利养，复避王役。外似沙门，内实虚欺，如捉空瓶，但有外相。

驼瓮俱失喻 二十五

昔有一人，先瓮中盛谷。骆驼入头瓮中食谷，后不得出。既不得出，以为忧恼。有一老人来语之言：“汝莫愁也。我教汝出。汝用我语，必得速出。汝当斩头，自得出之。”即用其语，以刀斩头。既复杀驼，而复破瓮。如此痴人，世间所笑。凡夫愚人，亦复如是：希心菩提，志求三乘，宜持禁戒，防护诸恶。然为五欲，毁破净戒。既犯禁已，舍离三乘，纵心极意，无恶不造，乘及净戒，二俱捐舍。如彼愚人，驼瓮俱失。

田夫思王女喻 二十六

昔有田夫，游行城邑，见国王女颜貌端正，世所希有。昼夜想念，情不能已。思与交通，无由可遂。颜色瘀黄，即成重病。诸所亲见，便问其人：“何故如是？”答亲里言：“我昨见王女，颜貌端正，思与交遊，不能得故，是以病耳。我若不得，必死无疑。”诸亲语言：“我当为汝作好方便，使汝得之，勿得愁也。”后日见之，便语之言：“我等为汝，便为是得。唯王女不欲。”田夫闻之，欣然而笑，谓呼必得。世间愚人，亦复如是：不别时节，春秋冬夏，便于冬时掷种土中，望得果实，徒丧其功，空无所获，芽茎枝叶，一切都失。世间愚人，修习少福，谓为具足，便谓菩提，已可证得。如彼田夫，希望王女。

构驴乳喻 二十七

昔边国人，不识于驴，闻他说言驴乳甚美，都无识者。尔时诸人得一父驴，欲捋其乳，争共捉之。其中有捉头者，有捉耳者，有捉尾者，有捉脚者，复有捉器者，各欲先得，于前饮之。中捉驴根，谓呼是乳，即便捋之，望得其乳。众人疲厌，都无所得，徒自劳苦，空无所获，为一切世人之所嗤笑。外道凡夫，亦复如是：闻说于道，不应求处妄生想念，起种种邪见，裸形自饿，投岩赴火，以是邪见，堕于恶道。如彼愚人，妄求于乳。

与儿期早行喻 二十八

昔有一人，夜语儿言：“明当共汝，至彼聚落，有所取索。”儿闻语已，至明清旦，竟不问父，独往诣彼。既至彼已，身体疲极，空无所获，又不得食，饥渴欲死，寻复回还，求见其父。父见子来，深责之言：“汝大愚痴，无有智慧。何不待我？空自往来，徒受其苦。为一切世人之所嗤笑。”凡夫之人，亦复如是：设得出家，即剃须发，服三法衣，不求明师，谘受道法，失诸禅定道品功德，沙门妙果一切都失。如彼愚人，虚作往返，徒自疲劳。形似沙门，实无所得。

为王负机喻 二十九

昔有一王，欲入无忧园中，欢娱受乐。敕一臣言：“汝捉一机，持至彼园，我用坐息。”时彼使人，羞不肯捉，而白王言：“我不能捉，我愿担之。”时王便以三十六机，置

其背上，驱使担之，至于园中。如是愚人，为世所笑。凡夫之人，亦复如是：若见女人一发在地，自言持戒，不肯捉之。后为烦恼所惑，三十六物：发、毛、爪、齿、屎、尿不净，不以为丑，三十六物一时都捉，不生惭愧，至死不舍。如彼愚人，担负于机。

倒灌喻 三十

昔有一人，患下部病。医言：“当须倒灌，乃可瘥耳。”便集灌具，欲以灌之。医未至顷，便取服之，腹胀欲死，不能自胜。医既来至，怪其所以，即便问之：“何故如是？”即答医言：“向时灌药，我取服之，是故欲死。”医闻是语，深责之言：“汝大愚人，不解方便。”即更以余药服之，方得吐下，尔乃得瘥。如此愚人，为世所笑。凡夫之人，亦复如是：欲修学禅观种种方法，应观不净，反观数息；应数息者，反观六界。颠倒上下，无有根本，徒丧身命，为其所困，不谘良师，颠倒禅法。如彼愚人，饮服不净。

为熊所啮喻 三十一

昔有父子，与伴同行。其子入林，为熊所啮，爪坏身体。困急出林，还至伴边。父见其子身体伤坏，怪问之言：“汝今何故，被此疮害？”子报父言：“有一种物，身毛毵毵，来毁害我。”父执弓箭，往到林间，见一仙人，毛发深长，便欲射之。旁人语言：“何故射之？此人无害，常治有过。”世间愚人，亦复如是：为彼虽著法服无道行者之所骂辱，而滥害良善有德之人。喻如彼父，熊伤其子而枉加神仙。

比种田喻 三十二

昔有野人，来至田里，见好麦苗，生长郁茂，问麦主言：“云何能令是麦茂好？”其主答言：“平治其地，兼加粪水，故得如是。”彼人即便依法用之，即以水粪调和其田。下种于地，畏其自脚踏地令坚，其麦不生。“我当坐一床上，使人舆之，于上散种，尔乃好耳。”即使四人，人擎一脚，至田散种，地坚逾甚，为人嗤笑。恐已二足，更增八足。凡夫之人，亦复如是：既修戒田，善芽将生，应当师谕，受行教诫，令法芽生。而返违犯，多作诸恶，便使戒芽不生。喻如彼人，畏其二足，倒加其八。

猕猴喻 三十三

昔有一猕猴，为大人所打，不能奈何，反怨小儿。凡夫愚人，亦复如是：先所瞋人，代谢不停，灭在过去。乃于相续后生之法，谓是前者，妄生瞋忿，毒恚弥深。如彼痴猴为大人所打，反瞋小儿。

月蚀打狗喻 三十四

昔阿修罗王，见日月明净，以手障之。无智常人，狗无罪咎，横加于恶。凡夫亦尔。贪瞋愚痴，横苦其身。卧荆棘上，五热炙身。如彼月蚀，枉横打狗。

妇女患眼痛喻 三十五

昔有一女人，极患眼痛。有知识女人问言：“汝眼痛耶？”答言：“眼痛。”彼女复言：“有眼必痛。我虽未痛，并欲挑眼，恐其后痛。”傍人语言：“眼若在者，或痛不痛。眼若无者，终身长痛。”凡愚之人，亦复如是。闻富贵者，衰患之本，畏不布施，恐后得报，财物殷溢，重受苦恼。有人语言：“汝若施者，或苦或乐；若不施者，贫穷大苦。”如彼女人，不忍近痛，便欲去眼，乃为长痛。

父取儿耳珰喻 三十六

昔有父子，二人缘事共行，路贼卒起，欲来剥之。其儿耳中有真金挡。其父见贼卒发，畏失耳珰，即便以手挽之，耳不时决。为耳珰故，便斩儿头。须臾之间，贼便弃去，还以儿头著于肩上，不可平复。如是愚人，为世间所笑。凡夫之人，亦复如是，为名利故，造作戏论，言无二世有二世无，中阴有中阴无，心数法有心数法无，种种妄想不得法实。他人以如法论破其所说，便言：“我论中都不是说。”如是愚人，为小名利，便故妄语，丧沙门道果，身坏命终，堕三恶道。如彼愚人为小利故，斩其儿头。

劫盗分财喻 三十七

昔有群贼，共行劫盗，多取财物，即共分之。等以为分，唯有鹿野钦婆罗色不纯好，以为下分，与最劣者。下劣者得之恚恨，谓呼大失。至城卖之，诸贵长者多与其价，一人所得倍于众伴，方乃欢喜，踊悦无量。犹如世人不知

布施有报无报，而行少施。得生天上，受无量乐，方更悔恨，悔不广施。如钦婆罗后得大价，乃生欢喜。施亦如是，少作多得，尔乃自庆，恨不益为。

猕猴把豆喻 三十八

昔有一猕猴持一把豆，误落一豆在地，便舍手中豆，欲觅其一。未得一豆，先所舍者，鸡鸭食尽。凡夫出家，亦复如是：初毁一戒而不能悔。以不悔故，放逸滋蔓，一切都捨。如彼猕猴，失其一豆，一切都弃。

得金鼠狼喻 三十九

昔有一人，在路而行。道中得一金鼠狼，心中喜踊，持置怀中，涉道而进。至水欲渡，脱衣置地，寻时金鼠变为毒蛇。此人深思：宁为毒蛇螫杀，要当怀去。心至冥感，还化为金。傍边愚人，见其毒蛇变成真宝，谓为恒尔，复取毒蛇内著怀里，即为毒蛇之所螫螫，丧身殒命。世间愚人，亦复如是：见善获利，内无真心，但为利养，来附于法，命终之后，堕于恶处。如捉毒蛇，被螫而死。

地得金钱喻 四十

昔有贫人，在路而行，道中偶得一囊金钱，心中大喜踊，即便数之。数未能周，金主忽至，尽还夺钱。其人当时悔不急去，懊恼之情甚为极苦。遇佛法者，亦复如是：虽得值遇三宝福田，不勤方便，修行善业，忽尔命终，堕

三恶道。如彼愚人，还为其主夺钱而去。如偈所说：
今日营此业，明日造彼事。
乐著不观苦，不觉死贼至。
匆匆营众务，凡人无不尔。
如彼数钱者，其事亦如是。

贫人欲与富者等财物喻 四十一

昔有一贫人，有少财物，见大富者，意欲共等。不能等故，虽有少财，欲弃水中。傍人语言：“此物虽鲜，可得延君性命数日，何故舍弃，掷著水中？”世间愚人，亦复如是：虽复出家，少得利养，心有希望，常怀不足，不能得与高德者等获其利养。见他宿旧有德之人，素有多闻，多众供养，意欲等之。不能等故，心怀忧苦，便欲罢道。如彼愚人欲等富贵者，自弃己财。

小儿得欢喜丸喻 四十二

昔有一乳母，抱儿涉路，行道疲极，睡眠不觉。时有一人，持欢喜丸授与小儿。小儿得已，贪其美味，不顾身物。此人即时解其钳锁、璎珞、衣物，都尽持去。比丘亦尔。乐在众务愤闹之处，贪少利养，为烦恼贼夺其功德戒宝璎珞。如彼小儿，贪少味故，一切所有，贼尽持去。

老母捉熊喻 四十三

昔有一老母，在树下卧，熊欲来搏，尔时老母，绕树走避，熊寻后逐，一手抱树，欲捉老母。老母得急，即时合树捺熊两手，熊不得动。更有异人，来至其所，老母语言：“汝共我捉，杀分其肉。”时彼人者，信老母语，即时共捉。既捉之已，老母即便舍熊而走。其人后为熊所困。如是愚人，为世所笑。凡夫之人，亦复如是：作诸异论，既不善好，文辞繁重，多有诸病，竟不能讫，便舍终亡。后人捉之，欲为解释，不达其意，反为其困。如彼愚人，代他捉熊，反自被害。

摩尼水窦喻 四十四

昔有一人与他妇通，交通未竟，夫从外来，即便觉之。住于门外，伺其出时，便欲杀害。妇语人言：“我夫已觉，更无出处，唯有摩尼可以得出。”胡以水窦名为“摩尼”，欲令其人从水窦出。其人错解，谓摩尼珠，所在求觅，而不知处。即作是言：“不见摩尼珠，我终不去。”须臾之间，为其所杀。凡夫之人，亦复如是：有人语言：“生死之中，无常苦空无我，离断常二边，处于中道，于此中过，可得解脱。”凡夫错解，便求世界有边无边，及以众生有我无我，竟不能观中道之理，忽然命终，为于无常之所杀害，堕三恶道。如彼愚人，推求摩尼，为他所害。

二鸽喻 四十五

昔有雄雌二鸽，共同一巢。秋果熟时，取果满巢。于其后时，果干减少，唯半巢在。雄瞋雌言：“取果勤苦，汝独食之，唯有半在。”雌鸽答言：“我不独食，果自减少。”

雄鸽不信，瞋恚而言：“非汝独食，何由减少？”即便以喙啄雌鸽杀。未经几日，天降大雨，果得湿润，还复如故。雄鸽见已，方生悔恨：“彼实不食，我妄杀他。”即悲鸣命唤雌鸽：“汝何处去！”凡夫之人，亦复如是：颠倒在怀，妄取欲乐，不观无常，犯于重禁，悔之于后，竟何所及。后唯悲叹，如彼愚鸽。

诈称眼盲喻 四十六

昔有工匠师，为王作务，不堪其苦，诈言眼盲，便得脱苦。有余作师闻之，便欲自坏其目，用避苦役。有人语言：“汝何以自毁，徒受其苦？”如是愚人，为世人所笑。凡夫之人，亦复如是：为少名誉，及以利养，便故妄言，毁坏净戒，身死命终，堕三恶道。如彼愚人，为少利故，自坏其目。

为恶贼所劫失髻喻 四十七

昔有二人，为伴共行旷野。一人被一领髻，中路为贼所剥。一人逃避，走入草中。其失髻者，先于髻头裹一金钱，便语贼言：“此衣适可直一枚金钱，我今求以一枚金钱而用赎之。”贼言：“金钱今在何处？”即便髻头解取示之，而语贼言：“此是真金，若不信我语，今此草中，有好金师，可往问之。”贼既见之，后取其衣。如是愚人，髻与金钱，一切都失。自失其利，复使彼失。凡夫之人，亦复如是：修行道品，作诸功德，为烦恼贼之所劫掠，失其善法，丧诸功德。不但自失其利，复使余人，失其道业，身坏命终，堕三恶道。如彼愚人，彼此俱失。

小儿得大龟喻 四十八

昔有一小儿，陆地游戏，得一大龟，意欲杀之，不知方便。而问人言：“云何得杀？”有人语言：“汝但掷置水中，即时可杀。”尔时小儿信其语故，即掷水中。龟得水已，即便走去。凡夫之人，亦复如是：欲守护六根，修诸功德，不解方便，而问人言：“作何因缘，而得解脱？”邪见外道、天魔波旬及恶知识而语之言：“汝但极意六尘，恣情五欲，如我语者，必得解脱。”如是愚人，不谛思惟，使用其语，身坏命终，堕三恶道。如彼小儿，掷龟水中。

偈颂：

此论我所造，和合喜笑语。
多损正实说，观义应不应。
如似苦毒药，和合于石蜜。
药为破坏病，此论亦如是。
正法中戏笑，譬如彼狂药。
佛正法寂定，明照于世间。
如服吐下药，以酥润体中。
我今以此义，显发于寂定。
如阿伽陀药，树叶而裹之。
取药涂毒竟，树叶还弃之。
戏笑如叶裹，实义在其中。
智者取正义，戏笑便应弃。

尊者僧伽斯那造作《痴花鬘》竟。

百喻经卷下